Isteni problÃ©mÃ¡k

by Amare99

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Romance
Language: Hungarian
Status: In-Progress
Published: 2014-08-26 19:55:33
Updated: 2014-09-20 12:27:34
Packaged: 2016-04-26 19:46:06
Rating: T
Chapters: 5
Words: 9,344
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Hajnal Ã©s Eret vÃ©gre egymÃ¡sra talÃ¡lt. Egy Ã©v mÃºlva Ã¶sszehÃ¡zasodnak, nem is lehetnÃ©nek boldogabbak. De vajon honnan is szÃ¡rmazik Eret? Kik a szÃ¼lei Ã©s vannak testvÃ©rei? Egy vÃ¡ratlan lÃ¡togatÃ³ gondoskodik rÃ³la, hogy a lÃ¡ny minden kÃ©rdÃ©sÃ©re vÃ¡laszt kapjon, mikÃ¶zben olyan dologba keveredik, amibe nagyon nem akart Ã©s Ã¡lmÃ¡ban sem gondolt volna. EretXHajnalpÃ-r

1. Elmondod?

**HÃ¡t, sziasztok! Ã‰n lennÃ©k Amare, mÃ¡rmint az igazi. Az elÅ‘zÅ‘ Ã-rÃ³nÅ‘ (Justina), mint ahogy megÃ-rta, rÃ¡m bÃ-zta a HajnalpÃ-r folytatÃ¡sÃ¡t. Ã‰s mÃ©g mellette pÃ¡r nagyobb tÃ¶rtÃ©netett is. Egy ilyennel kezdenÃ©k, mivel az ilyenben van tapasztalatom, a kis kollÃ¡zsokba viszont nincs. Ez a tÃ¶rtÃ©net igazÃ¡bÃ³l Ã°gy szÃ¼letett, hogy Justtal rÃ¡jÃ¶ttÃ¼nk: semmit sem tudunk Eret mÃºltjÃ¡rÃ³l. Ã‰gyhogy most elÃ©tek tÃ¡rjuk a mi, abszurd Ã¶tletÃ¼nket ezzel kapcsolatban. **

JÃ³ szÃ³rakozÃ¡st!

* * *

><p>PÃ¡r nappal a szerzÅ‘dÃ©s alÃ¡Ã-rÃ¡sa utÃ¡n Eret Ã©s HajnalpÃ-r egy strandon Ã¼ldÃ¶gÃ©lt. A sÃ¡rkÃ¡nyaik bÃ©kÃ©sen pihentek a hÃ¡tuk mÃ¶gÃ¶tt, mikÃ¶zben Å‘k nÃ©ztÃ©k a naplementÃ©t. Az Ã©g a narancs Ã©s a vÃ¶rÃ¶s ezernyi Ã¡rnyalatÃ¡ban jÃ¡tszott. Eret FejtÃ¶rÅ‘ oldalÃ¡ra tÃ¡maszkodott, HajnalpÃ-r pedig a mellkasÃ¡ra hajtotta a fejÃ©t.<p>

Hajnal fejÃ©ben mÃ¡r rÃ©gÃ³ta motoszkÃ¡lt egy kÃ©rdÃ©s Ã©s egÃ©sz hÃ©ten azon gondolkozott, hogy hogyan tegye fel. Ã“vatosan Eret arcÃ¡ra emelte a tekintetÃ©t. Ugyan mÃ¡r! Hisz a vÅ‘legÃ©nye volt! Ez pedig egy igen fontos tÃ©ma. De mellette olyan kÃ©nyes is, mint egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny. HajnalpÃ-r nagyot nyelt.

- Eret?

A fÃ©rfi mosolyogva lenÃ©zett rÃ¡.

- Mi az, kicsim? - Ezt a becenevet a szerzÅ‘dÃ©s alÃ¡Ã-rÃ¡sa utÃ¡n kezdte hasznÃ¡lni, Ã©s a lÃ¡ny egyÃ¡ltalÃ¡n nem bÃ¡nta. Å• is szokta "drÃ¡gÃ¡mnak" hÃ-vni, vagy ha kettesben voltak "butusnak", mint rÃ©gen, mikor mÃ©g Eret hajÃ³jÃ¡n voltak. HajnalpÃ-r az ajkÃ¡ba harapott. TÃ©nyleg tÃ¶nkre akarja tenni ezt a pillanatot?

TÃ©nyleg.

- KÃ©rdezhetek valamit?

- AkÃ¡rmit. - Eret cirÃ³gatni kezdte a karjÃ¡n a bÅ‘rt. HajnalpÃ-r figyelmÃ©t ez egy pillanatra elterelte, de gyorsan elhessegette a gondolatait. Ã‰pp egy komoly tÃ©mÃ¡t akart felhozni.

- Sosem beszÃ©ltÃ©l mÃ©g nekem a szÃ¼leidrÅ‘l. - Ã–sszefÅ±zte az ujjaikat, majd Ãºjra a szemeibe nÃ©zett.

- MiÃ©rt?

Eret mÃ©lyet sÃ³hajtva a tengerre nÃ©zett. A szabad kezÃ©vel megdÃ¶rzsÃ¶lte az orrnyergÃ©t. Ã‰pp mikor mÃ¡r Hajnal kezdte megbÃ¡nni, hogy ezt kimondta, Eret megszÃ³lalt.

- A szÃ¼leim nagyon messze laknak innen. Ã‰s... nem bÃ©kÃ©s kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyek kÃ¶zÃ¶tt vÃ¡ltunk el.

PÃ¡r percig ismÃ©t nÃ©masÃ¡gba borultak. A Nap mÃ¡r eltÅ±nt a tengerbe, de narancssÃ¡rgÃ¡s fÃ©nyÃ©t mÃ©g itt hagyta. HajnalpÃ-r nem bÃ-rta ki, Ã-gy Ãºjra megszÃ³lalt.

- MeghÃ-vod Å‘ket? Az eskÃ¼vÅ‘re? Vagy megismerhetem Å‘ket valaha?

Eret aprÃ³ mosollyal a szÃ¡ja sarkÃ¡ban rÃ¡pillantott Ã©s vÃ©gigfÃ¼rkÃ©szte az arcÃ¡t.

- Nem hinnÃ©m, hogy eljÃ¶nnÃ©nek, mÃ©g ha meg is hÃ-vnÃ¡m Å‘ket. Ã‰s hogy megismered-e Å‘ket, nos... elÅ‘bb- utÃ³bb biztosan. De nagyon remÃ©lem, hogy inkÃ¡bb utÃ³bb.- Olyan hangsÃºllyal zÃ¡rta a mondatott, ami jelezte, hogy nem szeretnÃ© tovÃ¡bb feszegetni a tÃ©mÃ¡t. HajnalpÃ-r megadÃ³an visszahajtotta a fejÃ©t a mellkasÃ¡ra. MÃ©lyen beszÃ-vta az illatÃ¡t Ã©s lehunyta a szemÃ©t.

0

Mire Ãºjra kinyitotta mÃ¡r Ã©jszaka volt. Eret mÃ¶gÃ¶tte fekÃ¼dt, az arcÃ¡t a hajÃ¡ba temette. HajnalpÃ-r Ã©rezte a hÃ¡tÃ¡n, ahogy a mellkasa emelkedik Ã©s sÃ¼llyed. A lÃ¡ny Eret jobb karjÃ¡n pihentette a fejÃ©t, mÃ-g a mÃ¡sikkal Ã¡tÃ¶lelte Ã©s olyan szorosan hÃºzta magÃ¡hoz amennyire ez csak lehetsÃ©ges volt. A lÃ¡ny vÃ©kony alakja szinte elveszett a vastag karokban. HajnalpÃ-r megvÃ¡rta, amÃ-g a szeme hozzÃ¡szokik a sÃ¶tÃ©tsÃ©ghez, majd Ã³vatosan lefejtette magÃ¡rÃ³l Eret karjÃ¡t. A fÃ©rfi sÃ³hajtva Ã¡tfordult a mÃ¡sik oldalÃ¡ra.

HajnalpÃ-r belecsÃºsztatta a lÃ¡bÃ¡t az Ã¡gy melletti papucsÃ¡ba Ã©s

magÃ¡ra kanyarÃ-totta az Ã¡gy tÃ¡mlÃ¡jÃ¡n tartott kÃ¶penyÃ©t. Halkan kisÃ©tÃ¡lt a szobÃ¡bÃ³l. Ãœgyelve Ã¡tlÃ©pte a nyikorgÃ³ deszkÃ¡t a szÃ¼lei szobÃ¡ja elÅ‘tt Ã©s Ã¡tslisszant a konyhÃ¡n. Nem vÃ©letlenÃ¼l Ã©bredt fel. ViharfelhÅ‘ hangjÃ¡t hallotta. Mintha Ã©pp nyÃ¼szÃ-tett volna. Ã“vatosan kinyitotta a bejÃ¡rati ajtÃ³t. Az arcÃ¡t megcsapta a kinti hideg levegÅ‘. Sietnie kell. Nem akarta, hogy Eret Ãºgy Ã©bredjen fel, hogy eltÅ±nt mellÅ‘le. Nem jÃ³ emlÃ©keket idÃ©zet volna fel benne. HajnalpÃ-r sietve hÃ¡traszaladt a pajtÃ¡hoz. ViharfelhÅ‘ Ã¶sszegÃ¶mbÃ¶lyÃ¶dve fekÃ¼dt a hÃ¡romfalas pajtÃ¡ban, de mikor meghallotta a lÃ¡ny papucsÃ¡nak csoszogÃ¡sÃ¡t, kÃ-vÃ¡ncsian kinyitotta a szemeit. HajnalpÃ-r odalÃ©pet hozzÃ¡ Ã©s megsimogatta az orrÃ¡t.

- Szia, kislÃ¡ny. Minden rendben?

A sÃ¡rkÃ¡ny meleg leheltÃ©vel beborÃ-totta az arcÃ¡t. HajnalpÃ-r prÃ¼szkÃ¶lve legyezni kezdte maga elÅ‘tt a levegÅ‘t.

- Pfuj, tÅ‘kehalat ettÃ©l utoljÃ¡ra?! - PÃ¡r percig nÃ©mÃ¡n cirÃ³gatta Vihar nyakÃ¡t. Ã“vatosan felnÃ©zett az Ã©gre. A csillagok ezerszÃ¡mra Ã©kesÃ-tettÃ©k a sÃ¶tÃ©t eget. A Hold teljes egÃ©szÃ©ben vilÃ¡gÃ-totta be a fÃ¶ldet. EzÃ¼stÃ¶s fÃ©nyÃ©ben Ãºgy lÃ¡tszott, mintha a tenger hullÃ¡mai aprÃ³ kristÃ¡lyokat rejtettek volna magukban. HajnalpÃ-r sokat nÃ©zte az eget, mÃ©g azelÅ‘tt, hogy rÃ¡talÃ¡lt volna a szeretteire.

Felmutatott a Holdra, majd Viharra nÃ©zett.

- LÃ¡tod, Vihar? LÃ¡tod a Holdat? Azt hiszem, sosem volt ilyen szÃ©p.
- Ã•brÃ¡ndozva nÃ©zte az eget mÃ©g pÃ¡r percig, mikor lÃ©ptek zajÃ¡t hallotta. RÃ©mÃ¼lten hÃºzÃ³dott kÃ¶zelebb Viharhoz. Egy fÃ©rfi jelent meg fÃ¡klyÃ¡val a kezÃ©ben. Hatalmas volt. LegalÃ¡bb kÃ©t Ã©s fÃ©l mÃ©ter magas. HajnalpÃ-r csak a fÃ¡klya fÃ©nyÃ©ben lÃ¡tta, hogy az arcÃ¡t mindenfÃ©le festÃ©s dÃ-szÃ-ti. OldalÃ¡n egy kard pihent. A testÃ©t borÃ-tÃ³ pÃ¡ncÃ©lon vÃ-g tÃ¡ncot jÃ¡rt a tÅ±z fÃ©nye. MegÃ¡llt a pajta elÅ‘tt Ã©s rÃ¡nÃ©zett HajnalpÃ-rre. A lÃ¡ny megkÃ¶nnyebbÃ¼lten kifÃºjta a levegÅ‘t Ã©s tÃ¡volabb lÃ©pet VihartÃ³l. _Csak az Ã©jjeli Å‘rsÃ©g._

- SzÃ©p estÃ©t! - Ãœdvözlte a fÃ©rfit, aki mosolyogva biccentet. Vihar idegesen fÃ©szkelÅ‘dni kezdett a lÃ¡ny keze alatt Ã©s bizalmatlanul mÃ©regette a fÃ©rfit.

- HajnalpÃ-r, igaz? - Hangja olyan mÃ©ly volt, mint a tenger zÃºgÃ¡sa. A haja olyan hosszÃº, hogy mÃ©g Ã¶sszefonva is a hÃ¡ta kÃ¶zepÃ©ig Ã©rt.

- Igen, Ã©n vagyok. - HajnalpÃ-r elÅ‘rÃ©bb lÃ©pet, a fÃ©rfi felÃ©. Gyanakodni kezdett. Sosem lÃ¡tta Hibbanton ezelÅ‘tt. Biztos emlÃ©kezett volna egy ilyen hatalmas fÃ©rfira.

- Olaf. - RÃ¡villantott egy mosolyt, ami HajnalpÃ-rt nagyon emlÃ©keztette valamire. Az egÃ©sz fÃ©rfi emlÃ©keztette valamire... vagy valakire.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy vÃ©gre megismerhetem a leendÅ‘ sÃ³gornÅ‘met.

HajnalpÃ-rnek felfogni sem volt ideje a mondatot, mert egy erÅ‘s kar megragadta a csuklÃ³jÃ¡t. Majd minden elsÃ¶tÃ©tÃ¼lt a fÃ¶ld pedig

kicsÃºszott a lÃ¡ba alÃ³l.

0

Eret olyan hirtelen pattant ki az Ã¡gybÃ³l, hogy beleszÃ©dÃ¼lt. Mikor felÃ©bredt, Hajnal nem volt mellette. Ez talÃ¡n mÃ©g nem is lett volna problÃ©ma, ha nem hallotta volna az elÅ‘bb a sikolyÃ¡t. Az Ã¶vÃ© volt. Ezer kÃ¶zÃ¼l felismernÃ©. Kirohant a hÃ¡zbÃ³l egyenesen ViharfelhÅ‘ pajtÃ¡jÃ¡hoz. A sÃ¡rkÃ¡ny idegesen jÃ¡rkÃ¡lt fel s alÃ¡ az Ã©pÃ¼let elÅ‘tt Ã©s hol az eget, hol pedig a fÃ¶ldet kÃ©mlelte.

- Vihar!

A sÃ¡rkÃ¡ny a fÃ©rfi hangjÃ¡ra felkapta a fejÃ©t Ã©s megtorpant. Eret vÃ©ghÃºzta a kezÃ©t a sÃ¡rkÃ¡ny orrÃ¡n.

- Hol van Hajnal?

Vihar bÃ¡natosan felnyÃ¼szÃ-tett Ã©s lehajtotta a fejÃ©t. Eret lenÃ©zett a lÃ¡ba elÃ©. Egy bonyolult minta volt a fÅ±be Ã©getve. Eret a dÃ¶bbenettÅ‘l levegÅ‘t is elfelejtett venni.

- A fenÃ©be! - A dÃ¼h, a dÃ¶bbenet Ã©s a kÃ©tsÃ©gbeesÃ©s egyszerre Ã¡radt szÃ©t a testÃ©ben. Visszafutott a hÃ¡zba. Nem tudta elkÃ©pzelni, hogy HajnalpÃ-r szÃ¼lei hogy nem Ã©bredtek mÃ©g fel. Biztos Olaf csinÃ¡lt velÃ¼k valamit.

Megragadott egy pergament Ã©s gyors Ã¼zenet Ã-rt nekik. Mikor vÃ©gzett Ãºjra kirohant a szabadba. Az Ã©gre emelte a tekintetÃ©t. ZihÃ¡lÃ³ lÃ©legzettel Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t. Kicsit gondolkoznia kellett a neven. Olyan rÃ©g mondta ki, olyan rÃ©g szÃ³lÃ-totta az Å•rt.

- HEIMDALL*!

Alig, hogy kimondta a nevet, fÃ©nycsÃ³va tÃ¶rt ki az Ã©gbÅ‘l, Ã©s kÃ¶rÃ¼l Ã¶lelte. PÃ¡r mÃ¡sodperc utÃ¡n Ã©rezte, ahogy kicsÃºszik a lÃ¡ba alÃ³la a talaj.

* * *

><p>SzÃ³val, itt az elsÅ‘ fejezet. Tudom, hogy rÃ¶vid a tÃ¶bbit, majd igyekszem hosszabbra. :) RemÃ©lem tetszett. NÃ©hÃ¡nyan mÃ¡r talÃ¡n ebbÅ‘l a kevÃ©s infÃ³bÃ³l is Ã¶sszeraktÃ¡tok valamennyire a szÃ¡lakat. :)

**Igen ez nem a "Az a bizonyos egy Ã©v", viszont ez is egyik azoknak a nagyobb tÃ¶rtÃ©neteknek, amiket Just mÃ¡r emlÃ-tett.
**

***Heimdall: Odin fia, az istenek Å‘re, Å‘ vigyÃ¡zza a BifrÃ¶sztÃ¶t
**

BifrÃ¶szt: SzivÃ¡rvÃ¡nyhÃ-d, amely Ã¶sszekÃ¶ti az eget Ã©s a fÃ¶ldet. Avagy a FÃ¶ldet Ã©s Asgardot, vagy mÃ¡s vilÃ¡gokat.

Asgard: az istenek Ã©gi lakhelye

**Marvell film rajongÃ³k (Thor, BosszÃºÃllÃ³k) ebben a tÃ¶rtÃ©netben

egy kicsit otthonosabban mozognak majd, de a tÃ¶bbieknek is mindig leÃ-rom majd, hogy mi micsoda, ki kicsoda. :)**

RemÃ©lem tetszeni fog.

A legkÃ¶zelebbi viszont olvasÃ¡sra!

2. Asgard

Eret dÃ¼htÅ‘l lÃ¡ngolva Ã©rkezett meg Asgard-ba. Olyan rÃ©g jÃ¡rt itt, hogy mÃ¡r el is felejtette a pompÃ¡jÃ¡t. A BifrÃ¶szt burÃ¡jÃ¡nak kÃ¶zepÃ©n, a magaslaton ott Ã¡llt Heimdall, arany pÃ¡ncÃ©ljÃ¡ban, Ã©s mindent lÃ¡tÃ³ tekintetÃ©vel.

- ÃœdvÃ¶zÃ¶llek Ãºjra Asgard-ban!

Eret dÃ¼hÃ¶sen odacsÃ¶rtetett hozzÃ¡, az emelvÃ©ny lÃ¡bÃ¡hoz. A hatalmas kardot, amivel Heidmall el tudja indÃ-tani a BifrÃ¶sztÃ¶t, kihÃºzta az emelvÃ©nyben lÃ©vÅ‘ mÃ©lyedÃ©sbÅ‘l, mire a szerkezet leÃ¡llt. A BifrÃ¶szt egy gÃ¶mb alakÃº lÃ©tesÃ-tmÃ©ny volt, ami Asgard szÃ©lÃ©n helyezkedett el, egy hosszÃº, ezer fÃ©nyben tÃ¡ncolÃ³ Ãºt vÃ©gÃ©n. Ha beindÃ-tjÃ¡k, forogni kezd, Ã©s elrepÃ-ti az utasÃ¡t, ahovÃ¡ csak akarja. BeindÃ-tani pedig csak Heidmall tudja a kardjÃ¡val, vagy Odin a jogarÃ¡val.

- HovÃ¡ vitte? - Eret szinte Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt. Ha az Ã¶ccse bÃ¡rmit tett HajnalpÃ-rrel, akkor...

- RÃ©g jÃ¡rtÃ¡l erre.

Eretet idegesÃ-tette Heimdall nyugodtsÃ¡ga. A fÃ©rfi mindig monoton hangszÃ-nben beszÃ©lt Ã©s semmi sem tudta meglepni.

- Azt kÃ©rdeztem, HOVÃ• VITTE AZ Ã–CSÃ‰M A MENYASSZONYOMAT? - Ã–kÃ¶llel belevÃ¡gott az arany emelvÃ©nybe. Heimdallnak az arca sem rezzent

- A palotÃ¡ba, termÃ©szetesen. Ha sietsz talÃ¡n utolÃ©red Å‘ket, mÃ©g az elÅ‘tt, hogy a tÃ¶bbi isten elÃ© jÃ¡rulnak.

Eret meg sem vÃ¡rta, mÃ-g befejezi a mondatot, hanem rohanni kezdett a szivÃ¡rvÃ¡nyos Ãºton. Az egyetlen esÃ©lye arra, hogy utolÃ©rje Å‘ket, az, ha szerezz valahonnan valamit, ami gyorsabb az embernÃ©l.

HÃ¡rom perce futhatott, mikor meglÃ¡tott egy felÃ© vÃ¡gtÃ¡zÃ³ alakot. MegÃ¡llt Ã©s Ã¶sszehÃºzta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. Egy fekete lovon Hermod ismerÅ‘s alakja bontakozott ki. Hermod Odin legkisebb fia volt, egy idÅ‘s Erettel.

- Ãœdv cimbora! - KiÃ¡ltott rÃ¡ Eretre mÃ¡r messzirÅ‘l, szÃ©les mosollyal az arcÃ¡n. Gesztenyebarna hajÃ¡t, ami a vÃ¡llÃ¡ig Ã©rt, egy gazdagon dÃ-szÃ-tett fejpÃ¡nttal fogta el a szemÃ©bÅ‘l. A felsÅ‘ testÃ©t mindig szabadon hagyta, csak egy kÃ¶peny pihent a hÃ¡tÃ¡n. Vastag bÅ‘rkesztyÅ±je egÃ©szen a kÃ¶nyÃ¶kÃ©ig vÃ©dte a karjÃ¡t. A kardja az oldalÃ¡n pihent, egy vasÃ¶vre erÅ‘sÃ-tve. A nadrÃ¡gja is vastag bÅ‘rbÅ‘l kÃ©szÃ¼lt, lÃ¡bÃ¡t szÅ‘rmÃ©vel bÃ©lelt csizma feszÃ¼lt. MegÃ¡llÃ-totta a lovÃ¡t, amit nyereg Ã©s kantÃ¡r nÃ©lkÃ¼l Ã¼lt meg mindig. VidÃ¡m tekintettel mÃ©rte vÃ©gig Eretet, akinek mÃ©g

nem volt alkalma Ã¡tÃ¶ltÃ¶zni, Ã-gy csak egy sÃ¶tÃ©tkÃ©k nadrÃ¡g volt rajta.

- MondanÃ¡m, hogy jÃ³t tett neked az a 25 Ã©v a FÃ¶ldÃ¶n, de utÃ¡lok hazudni. - Eret felÃ© nyÃºjtotta a kezÃ©t, aki Ã¶rÃ¶mmel elfogadta. FelmÃ¡szott a lÃ³ra Ã©s elhelyezkedett az unokaÃ¶ccse mÃ¶gÃ¶tt.

- LÃ¡ttad Ã‘ket? - Eret erÃ‘sen szorÃ-totta a lÃ³ oldalÃ¡t a combjÃ¡val, mikor Hermod beindÃ-totta vÃ¡gtÃ¡ba.

- Igen. A lÃ¡ny vagy elÃ¡jult vagy elaludt, mert olyan Ã©lettelenÃ¼l csÃ¼ngÃ¶tt Olaf vÃ¡llÃ¡n, mint egy zsÃ¡k rÃ©pa.

Eret Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t, hogy visszafojtsa a dÃ¼hÃ©t. Ha vÃ©gre megtalÃ¡lja, minden indulatÃ¡t rÃ¡szabadÃ-tja az Ã¶ccsÃ©re, hogy aztÃ¡n egy hÃ©tig ne tudjon lÃ¡bra Ã¡llni. MinÃ©l hamarabb vissza kell vinnie HajnalpÃ-rt Midgard-ra.

- NÃ©ha megkÃ©rdeztem Heimdall-t, hogy mit csinÃ¡lsz. - Hermod Ã¡tnÃ©zett a vÃ¡lla felett az arcÃ¡ra.

- ElÅ‘szÃ¶r beÃ¡llsz sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sznak, utÃ¡na meg sÃ¡rkÃ¡nylovasnak? ApuskÃ¡m, te aztÃ¡n kemÃ©nyen nyomtad. Ã‰s HajnalpÃ-r! Az istenek kÃ¶zÃ¶tt sem talÃ¡lnÃ¡l szebb lÃ¡nyt. Azok a gyÃ¶nyÃ¶rÅ± aranybarna szemei, Ã©s a derÃ©kig Ã©rÅ‘ haja, ami olyan puha, mint...

- Hermod! A menyasszonyomrÃ³l beszÃ©lsz! Nem kell bemutatnod! Pontosan tudom milyen tapintÃ¡sÃº a haja. - Eret feszengett. Pont ezÃ©rt nem akarta, hogy HajnalpÃ-r idekerÃ¼ljÃ¶n. MÃ©g az istenek kÃ¶zÃ¶tt is szÃ©psÃ©gnek szÃ¡mÃ-tott. Hermod felkacagott Ã©s gyorsabb iramra Ã¶sztÃ¶kÃ©lte a lovÃ¡t.

- Ne legyÃ©l mÃ¡r ilyen merev! Ãšjra itthon vagy!

Ez a hely mÃ¡r rÃ©g nem az otthonom.

- Ã“, nÃ©zd ki fut ott! - KiÃ¡ltott Hermod Ã©s elÅ‘remutatott. Eret Ã¡tpillantott a vÃ¡lla felett. Olaf egyre kÃ¶zeledÅ‘ alakjÃ¡t lÃ¡tta elÅ‘ttÃ¼k. A jobb vÃ¡llÃ¡n egy ember alak volt, ami kÃ©tsÃ©gbeesetten kapÃ¡lÃ³zott a lÃ¡bÃ¡val Ã©s a kezeivel. HajnalpÃ-r.

- Gyorsabban! Ã‰rjÃ¼k utol Ã‘ket.

- Ez talÃ¡n egy mÃ¡sodpercig is kÃ©rdÃ©ses volt?

A fekete lÃ³ patÃ¡i dobogÃ¡sa felgyorsult. Ahogy OlafÃ©k mellÃ© Ã©rtek Olaf Ã©s HajnalpÃ-r egyszerre nÃ©zett rÃ¡juk. Eret Ã¶ccse szÃ©lles mosollyal az arcÃ¡n lelassÃ-tott, majd megÃ¡llt.

- HÃ³ha, FortÃ©ly, hÃ³Ã³! - Hermod lova felkapta a fejÃ©t Ã©s szÃ¶kdÃ©cselve lassÃ-tott, majd Ã¡llt meg a szivÃ¡rvÃ¡nyos Ãºton. A sÃ¶rÃ©nyÃ©t rÃ¡zva szembe fordult OlafÃ©kkal, Ã©s elÃ¡llta az Ãºtjukat. Eret meg se vÃ¡rta mÃ-g FortÃ©ly teljesen megÃ¡ll, lepattant a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. Olaf elÃ©gedetten a csÃ-pÅ‘jÃ©re tette a bal kezÃ©t, mikÃ¶zben a jobbal HajnalpÃ-rt tartotta a vÃ¡llÃ¡n.

- Eresszel, te tÃºlmÃ©retezett, bÅ±zlÅ‘ leÃ¡nyrablÃ³! - SikÃ-tozta Hajnal mikÃ¶zben az Ã¶klÃ©vel Ã©s a lÃ¡bÃ¡val folyamatosan Ã¼tÃ¶tte Eret Ã¶ccsÃ©t.

- Neked aztÃ¡n erÅ‘szakos kis menyasszonyod lett, bratyÃ³! - Olaf Ã¶blÃ¶sen felnevetett.

- Engedd el, Olaf! - Eret megÃ¡llt egy mÃ©terre az Ã¶ccsÃ©tÅ‘l. Ha mÃ¡r nem lesz HajnalpÃ-r a vÃ¡llÃ¡n, akkor majd megadja neki, ami jÃ¡r.

- Nyugi, nem akartam megtartani. Csak biztosra akartam menni, hogy eljÃ¶ssz. - KÃ©t kÃ©zzel megragadta a lÃ¡ny derekÃ¡t Ã©s leemelte a fÃ¶ldre. De amint fejmagassÃ¡gba kerÃ¼ltek, Hajnal Ã¶kÃ¶llel belevÃ¡gott a fÃ©rfi arcÃ¡ba. Olaf felszisszent Ã©s hÃ¡tratÃ¡ntorodott. HajnalpÃ-r megigazÃ-totta magÃ¡n a kÃ¶penyÃ©t.

- Ne merj mÃ©g egyszer hozzÃ¡mÃ©rni! - DÃ¼hÃ¶sen dobbantott Ã©s Olaf felÃ© rÃ¡zta az ujjÃ¡t. Olyan volt, mint egy kis lÃ©gy a nagy oroszlÃ¡n ellen. Eret arcÃ¡ra egy halvÃ¡ny, bÃ¼szke mosoly Ã¼lt. Viszont azonnal lehervadt, mikor HajnalpÃ-r szikrÃ¡zÃ³ szemekkel felÃ© fordult.

- Te pedig! - Hajnal olyan kÃ¶zel Ã¡llt Erethez, hogy a fÃ©rfi lÃ¡thatta az arany pÃ¶ttyÃ¶ket a szemÃ©ben. Most Ã©pp szikrÃ¡kat szÃ³rtak Ã©s ha tekintettel Ã¶lni lehetne, Eret mÃ¡r meghalt volna. Nyelt egy nagyot. Sosem lÃ¡tta mÃ©g ilyennek a lÃ¡nyt. LÃ¡tta mÃ¡r rÃ©mÃ¼ltnek, szomorÃºnak, boldognak, de dÃ¼hÃ¶snek mÃ©g nem. FÅ‘leg nem Ãºgy, hogy rÃ¡ dÃ¼hÃ¶s.

- A te Ã©rdekedben remÃ©lem, hogy jÃ³ magyarÃ¡zatod lesz â€“ SzÃ©ttÃ¡rta a karjait Ã©s kÃ¶rbemutatott. - Erre.

- Persze, lesz, csak menjÃ¼nk elÅ‘tte haza, rendben? - Eret kedvesen megragadta a derekÃ¡t Ã©s Hermod felÃ© fordÃ-totta. MinÃ©l hamarabb el akart innen menni, mÃ©g mielÅ‘tt az apja, vagy mÃ©g rosszabb, Odin Ã©szreveszi.

- Hermod, bevÃ¡llalsz egy vissza-fuvart is? - Eret a derekÃ¡nÃ¡l fogva magÃ¡hoz hÃºzta HajnalpÃ-rt aki tÃ¼ntetÅ‘leg keresztbe fonta a karjÃ¡t a mellÃ©n Ã©s az elÅ‘tte elterÃ¼lÅ‘ Asgard-ot csodÃ¡lta. Hermod mellÃ©jÃ¼k lÃ©ptetett Ã©s kedvesen rÃ¡juk mosolygott.

- HÃ¡t per...

- Eret! - Egy Å‘sz szakÃ¡llÃº, pÃ¡ncÃ©los fÃ©rfi jelent meg egy lovas szekÃ©ren. KezÃ©ben arany jogart tartott, kÃ©t vÃ¡llÃ¡n kÃ©t hollÃ³ Ã¼lt. MÃ¶gÃ¶tte, a szekÃ©ren egy fÃ©rfi Ã©s egy nÅ‘ Ã¡llt. A fÃ©rfi egy farkasbÅ‘r kÃ¶penyt viselt a vÃ¡llÃ¡n, testÃ©t kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ vadbÅ‘rÃ¼k borÃ-tottÃ¡k. A szakÃ¡lla Ã©s a bajsza Ã©benfekete volt. A mellette Ã¡llÃ³ nÅ‘ haja egÃ©szen a bokÃ¡jÃ¡ig Ã©rt. EgyszerÅ± ruha volt rajta, ezÃ¼st dÃ-szÃ-tÃ©sekkel. Mind a kettÅ‘ alak hÃ¡tÃ¡n egy tegez Ã©s egy Ã-j pihent. A szekeret egy nyolc lÃ¡bÃº, fekete lÃ³ hÃºzta, ami most prÃ¼szkÃ¶lve fÃ©kezett le a tÃ¡rsasÃ¡g elÅ‘tt. Hermod leszÃ¡llt a lovÃ¡rÃ³l Ã©s a Å‘sz fÃ©rfihez lÃ©pet.

- Ã†dvÃ¶zÃ¶llek, apÃ¡m! - SzÃ©les mosollyal meghajolt elÅ‘tte, majd mÃ¶gÃ© Ã¡llt. Olaf is kÃ¶vette a pÃ©ldÃ¡jÃ¡t, majd a mÃ¡sik kÃ©t alak mÃ¶gÃ© Ã¡llt. Eret Ã©s HajnalpÃ-r magÃ¡ra maradt. Hirtelen, a hosszÃº hajÃº nÅ‘ odasietett hozzÃ¡juk Ã©s a karjai kÃ¶zÃ© zÃ¡rta Eretet. HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘n fÃ©lreugrott. Å• lenne Eret...

- Eret! Fiam, annyira hiÃ¡nyoztÃ¡l! - Mondta a nÅ‘ Ã©s tovÃ¡bb

Ã¶lelte fÃ©rfit, aki visszafogottan viszonozta az Ã¶lelÃ©st. A nÅ‘ Ã©ppen csak Eret vÃ¡llÃ¡ig Ã©rt. Kis idÅ‘ mÃºlva elengedte Ã©s HajnalpÃ-rre emelte a tekintetÃ©t. Arany szÃ-nÅ± haja volt, de erdÅ‘ zÃ¶ld szeme. Kedvesen rÃ¡mosolygott, majd mielÅ‘tt Hajnal bÃ¡rmit tehetett volna, Å‘t is a karjaiba zÃ¡rta. VanÃ-lia illata volt Ã©s valami, ami hasonlÃ-tott kissÃ© Eret illatÃ¡ra. Elengedte az Ã¶lelÃ©sbÅ‘l, de a vÃ¡llait mÃ©g mindig tartotta. Alaposan vÃ©gigmÃ©rte, majd elismerÅ‘en bÃ³lintott.

- Micsoda gyÃ¶nyÃ¶rÅ± teremtÃ©s! Milyen Ã¡ramvonalas alak, Ã©s milyen kÃ¡prÃ¡zatos szemek. Nem csoda, hogy sikerÃ¼lt elrabolnod a fiam szÃ-vÃ©t.

HajnalpÃ-r megprÃ³bÃ¡lt az Ã¶sszezavarodott arcÃ¡ra erÅ‘ltetni egy mosolyt. _MiÃ©rt mondja mindenki azt, hogy elraboltam Eret szÃ-vÃ©t?_

- Mi a neved? - A nÅ‘ gyengÃ©den megÃ©rintette az arcÃ¡t, mire Hajnal Ã¶sszerezzent.

- HajnalpÃ-r. - A hangja kissÃ© rekedtes volt, Ã-gy megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t. A nÅ‘ halkan kuncogott.

- Tudtam. Csak tÅ‘led akartam hallani. Az enyÃ©m SzkÃ¡di, Eret Ã©desanyja.

HajnalpÃ-r Ã©rezte, hogy egy kar a dereka kÃ¶rÃ© fonÃ³dik, a hÃ¡tÃ¡ra pedig egy ismerÅ‘s mellkas simul. SzkÃ¡di mellÃ© odaÃ¡llt a farkasbÅ‘rÃ¶s fÃ©rfi Ã©s Ã¶sszefÅ±ztÃ©k az ujjaikat.

- Ull vagyok, Eret Ã©desapja. - Mondta Ã©s aprÃ³t biccentett a lÃ¡ny felÃ©.

- Ã–rÃ¼lÃ¼nk, hogy megismerhetÃ¼nk vÃ©gre.

HajnalpÃ-r Ã©rezte, hogy gyengÃ¼l a lÃ¡bÃ¡ban az erÅ‘. TÃºl sok informÃ¡ciÃ³t Ã©s mÃ©g tÃ¶bb kÃ©rdÃ©st kapott az elmÃ©je, ami mÃ¡r nem bÃ-rt felfogni. Teljesen Ã¶ssze volt zavarodva. Eret megÃ©rezte, hogy elgyengÃ¼lt Ã©s szorosabban tartotta.

- Anya, apa, nagyon Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy talÃ¡lkoztunk. - Eret Ã¡tpillantott a vÃ¡llaik felett Ã©s Olafra nÃ©zett.

- Olaf, egy Ã©lmÃ©ny volt, remÃ©lem tÃ¶bbszÃ¶r nem fordul elÅ‘. Viszont vissza kell mennÃ¼nk Midgard-ra. Hajnal szÃ¼lei aggÃ³dni fognak.

Olaf felkacagott Ã©s oldalba bÃ¶kte Hermod-ot.

- Most mÃ¡r becÃ©zi is. Milyen undorÃ-tÃ³an aranyos.

Eret a tekintetÃ©vel az Ã¶ccsÃ©be fojtotta a szÃ³t. A szemei egy pillanatra talÃ¡lkozott az Å‘sz fÃ©rfival, aki nem szÃ¡llt le a szekÃ©rrÅ‘l. Odin, a fÅ‘isten sÃ³hajtott.

- MiÃ©rt nem maradtok mÃ©g? Eret, 25 Ã©ve jÃ¡rtÃ¡l utoljÃ¡ra Asgard-ban. HiÃ¡nyoztÃ¡l mÃ¡r az itteniek nek.

- Azt kÃ©tlem. - Morogta Eret az orra alatt, Ãºgy, hogy csak HajnalpÃ-r hallotta. A lÃ¡ny viszont alig kapott levegÅ‘t. Asgard.

_Asgard. _Asgard-ban van? Meghalt? TÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel nÃ©zett fel Eretre. Ã• is meghalt volna vele egyÃ¼tt? LÃ¡tta, ahogy Eret beszÃ©lni kezd, de nem Ã©rtette mit mond. A lÃ¡tÃ³mezeje szÃ©le homÃ¡lyosodni kezdett Ã©s lassan belepte az egÃ©szet. RÃ©mÃ¼lten visszanÃ©zet azokra, akik azt Ã¡llÃ-tottÃ¡k, hogy Eret szÃ¼lei. Ã‰rezte, hogy kifut a fejÃ©bÅ‘l a vÃ©r.

- Azt hiszem, most elÃ¡julok. - Suttogta. Majd elsÃ¶tÃ©tÃ¼lt elÅ‘tte a vilÃ¡g.

0

Eret nÃ©mÃ¡n Ã¼lt az Ã¡gy szÃ©lÃ©n Ã©s nÃ©zte, ahogy HajnalpÃ-r alszik. Mikor elÃ¡jult elhoztÃ¡k a palotÃ¡ba. Most Eret rÃ©gi szobÃ¡jÃ¡ba voltak. A helyisÃ©gbe nem voltak ablakok csak erkÃ©lyek, oszlopok, Ã©s lÃ¡gy tapintÃ¡sÃº fÃ¼ggÃ¶nyÃ¶k. MindÃ¶ssze kÃ©t fala volt, az egyiknÃ©l az Ã¡gy Ã¡llt Ã©s a szekrÃ©nyek, a mÃ¡siknÃ¡l pedig az ajtÃ³ volt. Asgard-ban sosem volt hideg.

Eret kisimÃ-totta a lÃ¡ny arcÃ¡bÃ³l a frufrujÃ¡t. Tudta, mi vÃ¡r rÃ¡, ha felÃ©bred. MagyarÃ¡zkodÃ¡s vÃ©get nem Ã©rÅ‘ sora. De tÃºl kell lenniÃ¼k rajta. Nem akart titkolÃ³zni a leendÅ‘ felesÃ©ge elÅ‘tt. Ã‰s minÃ©l elÅ‘bb el akarta innen vinni. FelÃ¡llt a kÃ©t szemÃ©lyes Ã¡gyrÃ³l Ã©s kisÃ©tÃ¡lt a nyugati erkÃ©lyre. KezÃ©t rÃ¡tÃ¡masztotta gazdagon dÃ-szÃ-tett korlÃ¡tra Ã©s vÃ©gignÃ©zett Asgard- on. Sosem vÃ¡gyott ebbe a vÃ¡rosba, hiÃ¡ba itt nÅ‘tt fel. Sosem tartott igÃ©nyt a pompÃ¡jÃ¡ra, a kultÃºrÃ¡jÃ¡ra. VÃ©gignÃ©zett magÃ¡n. EgyszerÅ±, sÃ¶tÃ©t szÃ-nÅ± nadrÃ¡g volt rajta, csizmÃ¡val. A felsÅ‘testÃ©t szintÃ©n egy kÃ¶nnyÅ± vÃ¡sznÃº felsÅ‘ borÃ-totta. HÃ¡tÃ¡ra egy sÃ¶tÃ©t Ã©s vÃ©kony kÃ¶peny borult, inkÃ¡bb volt dÃ-sz, mintsem hideg elleni vÃ©delem.

A szobÃ¡bÃ³l hallotta, ahogy HajnalpÃ-r mocorogni kezd, majd halkan megszÃ³lal.

- Eret?

Eret azonnal besietett a szobÃ¡ba Ã©s leÃ¼lt az Ã¡gy mellÃ©. HajnalpÃ-r Ã³vatosan kinyitotta a szemÃ©t Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. Ahogy a tekintette vÃ©gig haladt a szobÃ¡n Ãºgy vÃ¡ltak a szemei egyre nagyobbakkÃ¡. Eret meg akarta fogni a lÃ¡ny kezÃ©t, de az elkapta. LerÃ¡ntotta magÃ¡rÃ³l a takarÃ³t Ã©s az Ã¡gy mÃ¡sik oldalÃ¡n leereszkedett a padlÃ³ra. Eret aggÃ³dva felÃ¡llt Ã©s megindult felÃ©.

- Kicsi...

- Meghaltunk? - HajnalpÃ-r kÃ©tsÃ©gbeesetten tÃºrt bele a hajÃ¡ba. Fel s alÃ¡ jÃ¡rkÃ¡lt a szobÃ¡ban, mindenre Ãºgy nÃ©zve, mintha bÃ¡rmelyik percben felrobbanhatna.

- Nem, nem haltunk meg. - Eret felÃ© lÃ©pett, de Hajnal elhÃ¡trÃ¡lt. KezÃ©t Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta Ã©s a mellkasÃ¡hoz hÃºzta.

- Akkor mit keresÃ¼nk Asgard-ban? - HajnalpÃ-r hisztÃ©rikusan felsikoltott, majd nevetni kezdett. AztÃ¡n hirtelen elhallgatott. Az Ã¡lla leesett, a kezei elernyedtek Ã©s a teste mellÃ© hulltak.

- Ull Ã©s SzkÃ¡di... Ull Ã©s SzkÃ¡di... a kÃ©t vadÃ¡szisten. - Olyan halkan beszÃ©lt, hogy Eret alig hallotta, pedig nÃ©ma csend volt

kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k. HajnalpÃ-r rÃ¡emelte a tekintetÃ©t.

- A szÃ¼leid. - Suttogta Ã©s ismÃ©t hÃ¡trÃ¡lni kezdett, mintha nem is Eret Ã¡llna elÅ‘tte, hanem valami idegen.

- Te isten vagy. - Mikor kimondta a szÃ¡ja elÃ© kapta a kezÃ©t. A lÃ©gzÃ©se felgyorsult. Eret nem tudta mit csinÃ¡ljon. Ã“vatosan bÃ³lintott.

- ISTEN VAGY?! - VisÃ-totta Ã©s Ãºjra belemarkolt a hajÃ¡ba. Ã–sszevissza kapkodta a fejÃ©t, majd hirtelen Ã¶sszecsuklottak a tÃ©rdei Ã©s a fÃ¶ldre zuhant. Eret odasietett hozzÃ¡, de HajnalpÃ-r ellÃ¶kte Ã©s hÃ¡tra kÃºszott a fÃ¶ldÃ¶n egÃ©szen addig amÃ-g a hÃ¡ta neki nem Ã¼tkÃ¶zÃ¶tt a szoba falÃ¡nak. Eret kÃ©tsÃ©gbeesve nÃ©zett rÃ¡. Nem tudta mit mondjon, vagy hogy mit tegyen. HajnalpÃ-r Ãºjra a szÃ¡ja elÃ© kapta a kezÃ©t. Szemei kÃ¶nnyektÅ‘l csillogtak.

- MÃ©gis mikor akartad elmondani? - KÃ©rdezte. A fÃ©rfi Ãºgy Ã©rezte, hogy megszakad a szÃ-ve. Hajnal nem dÃ¼hÃ¶s volt rÃ¡. BÃ¡r az lett volna. Azt talÃ¡n tudta volna kezelni. De nem. HajnalpÃ-r csalÃ³dott volt. Ez sugÃ¡rzott a tekintetÃ©bÅ‘l, mert eddig azt hitte, hogy ismeri.

- Mikor mÃ¡r hÃ¡zasok vagyunk? Mikor mÃ¡r gyerekeink lesznek? Vagy soha? - A tÃ©rdeit lassan felhÃºzta a mellkasÃ¡hoz. Eret kÃ©t mÃ©terre tÃ©rdelt tÅ‘le. Nem tudta, mit mondjon. HajnalpÃ-r arcÃ¡n vÃ©gigfolyt az elsÅ‘ kÃ¶nnycsepp.

- VÃ¡laszolj! - SikÃ-totta, mire Eret Ã¶sszerezzent. Az elsÅ‘ kÃ¶nnycseppet egyre tÃ¶bb kÃ¶vette. Eret szÃ¶rnyetegnek Ã©rezte magÃ¡t. BeletÃºrt a hajÃ¡ba, kereste a szavakat.

- El akartam mondani. - Kezdte, de Hajnal nevetÃ©se fÃ©lbeszakÃ-totta.

- El akartad mondani, hÃ¡t persze. De mikor, Eret? - CsalÃ³dottan rÃ¡zta a fejÃ©t. A kezÃ©t nekitÃ¡masztotta a falnak Ã©s nagy nehezen lÃ¡bra Ã¡llt.

- Eret fia Eret, na persze. EgyÃ¡ltalÃ¡n ez az igazi neved? Vagy az is hazugsÃ¡g? Ã‰s mÃ©g hogy kÃ¶zelebb Ã¡llsz hozzÃ¡m korban. - A kÃ©zfejÃ©vel megtÃ¶rÃ¶lte a nedves arcÃ¡t. Eret tÃ©rdelve maradt. SzomorÃºan nÃ©zett fel a lÃ¡nyra.

- Az, hogy milyen idÅ‘s vagyok Asgard-ban, nem szÃ¡mÃ-t semmit Midgard-on. - Mondta, mert nem jutott eszÃ©be mÃ¡s. HajnalpÃ-r komor tekintettel nÃ©zett le rÃ¡. Olyan csalÃ³dottsÃ¡ggal Ã¡radt a szemÃ©bÅ‘l, amitÅ‘l a fÃ©rfi Ãºgy Ã©rezte, megfullad.

- Menj el. - Suttogta Hajnal. Eret felÃ¡llt Ã©s megindult felÃ©. Mikor mÃ¡r csak pÃ¡r centire volt tÅ‘le Hajnal elfordÃ-totta tÅ‘le a tekintetÃ©t Ã©s megÃ¡lljt parancsolva felemelte a kezÃ©t.

- Azt mondtam, menj el!

- Hajn...

- NEM! - DÃ¼hÃ¶sen rÃ¡emelte a tekintetÃ©t. A szemÃ©ben Ãºjabb kÃ¶nnyek jelentek meg.

- MENJ EL, ERET! MENJ EL! - Folyni kezdtek a kÃ¶nnyei. Ã•tÃ¶lelte magÃ¡t a karjaival Ã©s visszasÃ©tÃ¡lt az Ã¡gyhoz. A kÃ¶nnyÅ± anyagbÃ³l kÃ©szÃ¼lt hÃ¡lÃ³ing, amiben eljÃ¶tt HibbantrÃ³l meglebbent az erkÃ©lyen beszabadulÃ³ szellÅ‘tÅ‘l. Eret sÃ³hajtott Ã©s megragadva a kilincset, halkan kinyitotta. MielÅ‘tt becsukta volna maga utÃ¡n, mÃ©g lÃ¡tta, ahogy HajnalpÃ-r visszafekszik az Ã¡gyra Ã©s az arcÃ¡t a pÃ¡rnÃ¡ba temeti.

Eret pÃ¡r mÃ¡sodpercig nÃ©mÃ¡n Ã¡ll az ajtÃ³ elÅ‘tt. Nem akarta magÃ¡ra hagyni HajnalpÃ-rt. MÃ©g ha Å‘ most nem is tÅ±rte meg maga mellett. Ã•gy csak nekitÃ¡maszkodott az ajtÃ³nak Ã©s lecsÃºszott a fÃ¶ldre. A fejÃ©t a kÃ©t tenyere kÃ¶zÃ© fogta Ã©s beletÃºrt a hajÃ¡ba.

- Harcias teremtÃ©s.

Eret felkapta a fejÃ©t. ElÅ‘tte egy nagyon rÃ©g lÃ¡tott nÅ‘ Ã¡llt. HosszÃº, arany szÃ-nÅ± haja, hullÃ¡mozva omlott egÃ©szen a derekÃ¡ig. VilÃ¡gos kÃ©k, kÃ¶nnyÅ± anyagbÃ³l kÃ©szÃ¼lt ruha volt rajta, amit megannyi arany Ã©s ezÃ¼st Ã©kszer dÃ-szÃ-tett. Å• volt Frigg, Odin felesÃ©ge, Ã©s egyben Eret nagynÃ©nje.

- Frigg nÃ©ni! - Eret mosolyt erÅ‘ltettet az arcÃ¡ra Ã©s felÃ¡llt, hogy kelÅ‘kÃ©pp Ã¼dvÃ¶zÃ¶lhesse. GyengÃ©den megcsÃ³kolta a kezÃ©t, Frigg vÃ¡laszul pedig az arcÃ¡ra adott egyet.

- Olyan sokat vÃ¡ltoztÃ¡l, Eret.

A fÃ©rfi mosolyogva forgatni kezdte a szemÃ©t.

- Tudom, Hermod mÃ¡r mondta, hogy borzasztÃ³an nÃ©zek ki.

Frigg legyintett egyet Ã©s belekarolt Eretbe.

- Tudod, milyen Hermod. Nem kell hallgatni rÃ¡. - Lassan elkezdte elvezetni Å‘t az ajtÃ³tÃ³l, mire Eret aggÃ³dva visszanÃ©zett a csukott ajtÃ³ra. Frigg kÃ¶nnyedÃ©n felnevetett.

- Ne aggÃ³dj. Itt nem eshet baja.

Eret vonakodva bÃ¡r, de kÃ¶vette a nagynÃ©njÃ©t Asgard palotÃ¡jÃ¡nak oszlopos folyosÃ³in. PÃ¡r percig nÃ©mÃ¡n lÃ©pkedtek egymÃ¡s mellett, egyikÃ¼k sem szÃ³lt egy szÃ³t sem. Csak a lÃ©pteik visszhangoztak.

- A legegyszerÅ±bb mÃ³dja, hogy a kedvesed megbÃ©kÃ©ljen â€“ TÃ¶rte meg vÃ©gÃ¼l a csendet Frigg. - Ha elmondasz neki mindent.

- Minden mindent?

- Minden mindent. De arra nagyon Ã¼gyelj, hogy mikor az Ã¡rat mondod neki, azt nagyon kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyesen tedd. Ha ennÃ©l a rÃ©sznÃ©l hibÃ¡zol, azt gondolhatja, hogy csak azÃ©rt kÃ¶tÃ¶ttÃ©l vele szerzÅ‘dÃ©st, hogy az Ã¡tok megtÃ¶rjÃ¶n.

Eret egyetÃ©rtÅ‘en bÃ³lintott. Ã“vatosan Frigg-re emelte a tekintetÃ©t aki kedvesen visszamosolygott rÃ¡. Neki mindent elmondhatott.

- Szerinted megbocsÃ¡jt majd? - KÃ©rdezte Ã³vatosan. Frigg erre megÃ¡llt Ã©s szembe fordult Erettel.

- De hisz szeret, bÃ¡rÃ¡nykÃ¡m! RÃ¡adÃ¡sul megbocsÃ¡jtÃ³ tÃ-pus, akinek szÃ¼ksÃ©ge van arra, hogy ezek az erÅ‘s karjaid Ã¡tÃ¶leljÃ©k Ã©s megvÃ©djÃ©k. SzÃ¼ksÃ©getek van egymÃ¡sra.

Eret sÃ³hajtott.

- Ha mÃ©g egyszer arra kell Ã©brednem, hogy nincs mellettem, belehalok. Nem kÃ-vÃ¡nom az Ã©rzÃ©st senkinek.

- Olafnak nagyon hiÃ¡nyoztÃ¡l mÃ¡r. Mikor megtudtuk, hogy teljesÃ-tetted a feltÃ©telt Ã©s az Ã¡tok megtÃ¶rt, izgatott lett. LegszÃ-vesebben abban a percben visszahozott volna ide. Csakhogy anyÃ¡d felvilÃ¡gosÃ-totta, hogy Ã¶nszÃ¡ntatbÃ³l biztos nem fogod otthagyni a lÃ¡nyt. EzÃ©rt Olaf kitalÃ¡lta, hogy akkor HajnalpÃ-r is jÃ¶jjÃ¶n ide Asgard-ba. Senki sem tudta, mire kÃ©szÃ¼l. Azt hittÃ¼k, majd magadtÃ³l visszajÃ¶ssz. - HangjÃ¡ban csengett egy cseppnyi megbÃ¡ntottsÃ¡g, amitÅ‘l Erettet elÃ¶ntÃ¶tte a bÅ±ntudat.

- Å•szintÃ©n szÃ³lva megfeledkeztem az alkurÃ³l Ã©s az Ã¡tokrÃ³l is. Olyan boldog voltam, hogy Hajnal Ãºjra velem van. Ã‰s... - Eret lesÃ¼tÃ¶tte a szemÃ©t,Ã©s tovÃ¡bb lÃ©pdelt. - nem akartam visszajÃ¶nni.

Frigg nem lett dÃ¼hÃ¶s vagy csalÃ³dott, mint ahogy a szÃ¼lei lettek volna, ha ezt elmondja nekik. Å• csak gyengÃ©den megsimogatta Eret karjÃ¡t Ã©s rÃ¡mosolygott.

- Nem is hiÃ¡nyoztunk?

- De, mÃ©g szÃ©p, hogy hiÃ¡nyoztattok! Ti vagytok a csalÃ¡dom. Csak... Asgard nem hiÃ¡nyzott. Olyan mint egy bÃ¶rtÃ¶n. Egy aranyra festet bÃ¶rtÃ¶n.

- Neked mindig is az volt, nem igaz? Eret, aki kijÃ¡tszotta Heimdall-t Ã©s elszÃ¶kÃ¶tt Midgard-ra, mindÃ¶ssze 550 Ã©vesen! - Frigg hangosan felnevetett az emlÃ©kre Ã©s Eret is mosolyra hÃºzta a szÃ¡jÃ¡t. HÃ³napokig tervezte azt a szÃ¶kÃ©st.

- A szÃ¼leim Ã©s Odin nem tartottÃ¡k ennyire viccesnek.

- Ã“, mÃ©g szÃ©p hogy nem! Thort kÃ¼ldtÃ©k utÃ¡nad, hogy visszahozzon, de helyette ott maradtatok mind ketten egy egÃ©sz Ã©vet! - Frigg a fejÃ©t rÃ¡zva kacagott.

- Hiba volt egy Midgard imÃ¡dÃ³ istent utÃ¡nad kÃ¼ldeni. Mi is volt a bÃ¼ntetÃ©sed?

- KÃ©t Ã©v szobafogsÃ¡g.

- AmibÅ‘l fÃ©l Ã©vet sem tÃ¶ltÃ¶ttÃ©l le az ajÃ¡nlat miatt. - EgÃ©szÃ-tette ki a tÃ¶rtÃ©netet Frigg.

- Igen, Ã-gy volt.

Az emlÃ©kre mind a ketten nÃ©masÃ¡gba borultak. Eret Ã©szre sem vette, hogy idÅ‘kÃ¶zbe Frigg vissza fordult Ã©s most a szobÃ¡ja ajtaja elÅ‘tt megÃ¡lltak. A nagynÃ©nje elengedte a kezÃ©t Ã©s ellÃ©pet tÅ‘le.

- Ã‰n azÃ©rt Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy Ãºjra itthon vagy. Most pedig menj! Tedd rendbe a dolgaitokat a menyasszonyoddal.

Eret hÃ¡lÃ¡san bÃ³lintott, majd az ajtÃ³ felÃ© fordult. PÃ¡r mÃ¡sodpercig a kilincsen pihentette a kezÃ©t Ã©s mÃ©ly levegÅ‘ket vett. Majd elfordÃ-totta az arany foganytyÃºt Ã©s kitÃ¡rta az ajtÃ³t.

* * *

><p>Midgard: A kÃ¶zÃ©psÅ‘ vilÃ¡g, az emberek lakhelye, azaz a FÃ¶ld

Frigg: Odin felesÃ©ge, a hÃ¡zassÃ¡g, a szerelem, a csalÃ¡di tÅ±zhely istennÅ‘je.

Nyolc lÃ¡bÃº lÃ³: Szleipnir, Odin nyolc lÃ¡bÃº lova

3. Elmondom

Eret halkan becsukta az ajtÃ³t, majd kÃ¶rbenÃ©zett a szobÃ¡ban. HajnalpÃ-r a keleti erkÃ©lyen Ã¡llt, derekÃ¡t nekitÃ¡masztva a korlÃ¡tnak. Biztos meghallotta, hogy bejÃ¶tt, de nem reagÃ¡lt rÃ¡. Eret ezt egy aprÃ³ gyÅ‘zelemnek fogta fel. LegalÃ¡bb nem zavarta el azonnal. Lassan elindult felÃ©. Nem tudta hÃ¡nyadÃ¡n Ã¡llnak, de kockÃ¡ztatnia kell. SzÃ¼ksÃ©ge van arra, hogy Ã¡tÃ¶lelhesse a lÃ¡nyt. Jobban mint a levegÅ‘re.
>Ã“vatosan mÃ¶gÃ© Ã¡llt, majd a karjait a dereka kÃ¶rÃ© fonta. HajnalpÃ-r ekkor megfordult Ã©s Ã¡tÃ¶lelte. Eret megkÃ¶nnyebbÃ¼lten hÃºzta magÃ¡hoz mÃ©g szorosabban az arcÃ¡t pedig a hajÃ¡ba fÃºrta.<p>

- MegbocsÃ¡jtasz? - KÃ©rdezte Ã³vatosan. Ã‰rezte, ahogy Hajnal mÃ©ly levegÅ‘t vesz, benntartja egy kicsit majd kiengedi. AztÃ¡n bÃ³lintott. Eret hÃ¡lÃ¡san egy puszit nyomott a feje bÃºbjÃ¡ra.

- KÃ¶szÃ¶...

- Egy feltÃ©tellel! - HajnalpÃ-r Eretre emelte a tekintetÃ©t. A fÃ©rfi szorosabban Ã¶lelte magÃ¡hoz Ã©s felemelte.

- Neked bÃ¡rmit!

HajnalpÃ-r Eret nyakÃ¡hoz emelte a kezÃ©t Ã©s szÃ³rakozottan jÃ¡tszani kezdett az egyik tinccsel.

- Mondj el nekem mindent!

Eret halvÃ¡nyan elmosolyodott Ã©s egy gyors puszit nyomott a lÃ¡ny szÃ¡jÃ¡ra. Hajnalt mÃ©g mindig felemelve visszament a szobÃ¡ba az Ã¡gyhoz. Letette a lÃ¡nyt Ã©s felmÃ¡szva az Ã¡gyra a hÃ¡tÃ¡t nekivetette a hÃ¡ttÃ¡mlÃ¡nak. HajnalpÃ-r odakÃºszott mellÃ© Ã©s a fejÃ©t a mellkasÃ¡ra hajtva elhelyezkedett mellette. Eret kÃ¶nnyedÃ©n Ã¡tÃ¶lelte az egyik kezÃ©vel, mÃ-g a mÃ¡sikkal Ã¶sszefÅ±zte az ujjaikat a gyomrÃ¡n.

- Hol is kezdjem? Nem voltam egy egy helyben Ã¼lÅ‘s gyerek. Folyton elcsavarogtam, eltÅ±ntem. Egyszer, mikor emberi szÃ¡mÃ-tÃ¡s szerint 16 Ã©ves lettem, kijÃ¡tszva Heimdall-t, a BifrÃ¶szt Å‘rÃ©t,

megszÃ¶ktem Midgard-ra. KÃ©t Ã©vnyi szobafogsÃ¡got kaptam Ã©rte. De alig telt el fÃ©l Ã©v, mikor a nagybÃ¡tyÃ¡m elÅ‘Ã¡llt egy ajÃ¡nlattal. Egy mÃ¡sik vilÃ¡g kirÃ¡lyi csalÃ¡dja Ã©rkezett hozzÃ¡nk azokban a napokban. Volt egy lÃ¡nyuk, Agnetha. BeszÃ©lgettem vele, mÅ±velt volt, kedves, meg minden mÃ¡s. Egyik este, a vacsoraasztalnÃ¡l, Odin felÃ¡llt Ã©s kijelentette, hogy Ã©n Ã©s Agnetha Ã¶sszefogunk hÃ¡zasodni. Mind a ketten ledÃ¶bbentÃ¼nk, Ã©n viszont fel is hÃ¡borodtam. Tiltakozni kezdtem, mondtam, hogy ez nem szerelemhÃ¡zassÃ¡g lenne. Felhoztam a szÃ¼leim Ã©s Odin pÃ©ldÃ¡jÃ¡t is, akik mind a ketten szerelembÅ‘l hÃ¡zasodtak. MegkÃ©rdÅ‘jeleztem Odin dÃ¶ntÃ©sÃ©t. Haragra gerjedt. Azt mondta, hogy ha nem vagyok kÃ©pes belÃ¡tni, hogy milyen nagyszerÅ± jÃ¶vÅ‘t tÃ¡rnÃ¡nak ezzel a friggyel elÃ©m, akkor keressek magamnak sajÃ¡t utat. Keressem meg magam a szerelmet, ha ennyire ezt akarom. - Eret sÃ³hajtott egy nagyot. GyengÃ©den cirÃ³gatta HajnalpÃ-r karjÃ¡t.

- SzÃ¡mÅ±zÃ¶tt Midgard-ra, Ã©s azt mondta, hogy csak akkor tÃ©rhetek vissza, ha megtalÃ¡ltam a sajÃ¡t utamat. Ha talÃ¡lok egy lÃ¡nyt, aki hajlandÃ³ velem Ã¶sszehÃ¡zasodni, aki belÃ©m szeret Ã©s Ã©n is belÃ©. Az utolsÃ³ szavai ezek voltak: Gondoskodni fogok rÃ³la, hogy ez sose tÃ¶rtÃ©nhessen meg.

HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘ emelte rÃ¡ a tekintetÃ©t. Eret szinte kiolvasta a kÃ©rdÃ©st belÅ‘le. Akkor mÃ©gis, hogy lehet, hogy Å‘k egyÃ¼tt vannak? Hogy szerethettek egymÃ¡sba, ha ennek az Ã³tjÃ¡ba maga a fÅ‘isten Ã¡llt?Eret egy csÃ³kot nyomott a lÃ¡ny homlokÃ¡ra, nÃ©mÃ¡n jelezve ezzel, hogy a vÃ©gÃ©n minden kÃ©rdÃ©sre vÃ¡laszol.

- Mikor Midgard- ra kerÃ¼ltem 16 Ã©vig nem Ã¶regedtem, csak utÃ¡na kezdett el fejlÅ‘dni Ã³jra a testem. TehÃ¡t tÃ©nyleg 25 Ã©ves vagyok Midgard-on. Testileg. Ã‰s azt hiszem szellemileg is.

- Itt viszont?

- DurvÃ¡n 576.

PÃ¡r mÃ¡sodpercig hallgattak, majd HajnalpÃ-r jÃ¡tÃ©kosan belecsÃ-pett Eret karjÃ¡ba.

- Egy vÃ©n tatÃ¡hoz fogok felesÃ©gÃ¼l menni. - Mind a ketten hangosan felnevettek.

- Ne cikizd a koromat, itt ez igenis fiatalnak szÃ¡mÃ-t. - Mikor csillapodott a nevetÃ©sÃ¼k, HajnalpÃ-r Ã³jra rÃ¡emelte a tekintetÃ©t.

- Ã‰s utÃ¡na mi tÃ¶rtÃ©nt?

- Az elsÅ‘ pÃ¡r Ã©vben mÃ©g megprÃ³bÃ¡ltam megtÃ¶rni a szÃ¡mÅ±zetÃ©st, de a sok lÃ¡ny kÃ¶zÃ¼l, akit megismertem, egyiknÃ©l sem Ã©reztem azt, hogy le tudnÃ¡m Ã©lni vele az Ã©letemet. VÃ©gÃ¼l feladtam, Ã©s beÅ¡lltam sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sznak. Egy kis bÃ¼szkesÃ©g a szÃ¼leimnek, ha mÃ¡r el kellett viselniÃ¼k, hogy a legidÅ‘sebb fiukat kirÃ³gtÃ¡k Asgard-bÃ³l. NormÃ¡lis emberkÃ©nt Ã©ltem, megfeledkezve a szÃ¡mÅ±zetÃ©srÅ‘l Ã©s az Ã¡rrÃ³l. Nem tÃ¶rÅ‘dtem a lÃ¡nyokkal, csak a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã©rdekeltek. Azt hittem, akÃ¡r Å‘k is lehetnek az utam. Ã‰s aztÃ¡n jÃ¶ttÃ©l te. Azt hiszem, a szerelem egy olyan erÅ‘s Ã©rzelem, amit mÃ©g az istenek sem tudnak befolyÃ¡solni. Nem tudtam szerelmes lenni, mert szerelmes akartam lenni. Mikor elvitt ViharfelhÅ‘ csak az jÃ¡rt a fejemben, hogy ez biztos Odin mÅ±ve volt.

Visszhangzott a fejemben az utolsÃ³ mondatta. Akkor eldÃ¶ntÃ¶ttem, hogy akÃ¡r megtalÃ¡llak, akÃ¡r nem, akÃ¡r megtÃ¶rÃ¶m a szÃ¡mÅ±zetÃ©st, akÃ¡r nem, Ã©n nem megyek vissza Asgard-ra.

PÃ¡r percig nÃ©mÃ¡n fekÃ¼dtek tovÃ¡bb egymÃ¡s karjaiban. HajnalpÃ-r kÃ¶nnyedÃ©n jÃ¡tszadozott az ujjaikkal.

- SajnÃ¡lom, hogy kiabÃ¡ltam veled.

- Ez normÃ¡lis reakciÃ³ volt, ha figyelembe vesszÃ¼k a tÃ¶rtÃ©nteket. Azt hiszem. - Eret felcsÃºsztatta az ujjait a karjÃ¡n Ã©s lesÃ¶pÃ¶rte a lÃ¡ny hajÃ¡t a vÃ¡llÃ¡rÃ³l.

- TÃºl sok idÅ‘t tÃ¶ltÃ¶ttÃ©l Hablattyal. Kezdesz Ãºgy beszÃ©lni mint Å‘. - HajnalpÃ-r Ãºjra belecsÃ-pett Eretbe. Ez mÃ¡r amolyan szokÃ¡sukkÃ¡ vÃ¡lt, mint a "kicsim" Ã©s a "drÃ¡gÃ¡m", mint ahogy az is, hogy Eret mindig hÃ¡tulrÃ³l Ã¶leli Ã¡t a lÃ¡ny derekÃ¡t.

- Rendben. MegprÃ³bÃ¡lom megtartani a bekÃ©pzelt Ã©s sÃ¡rmos Ã©nemet, ha az Ã©n menyasszonyom ezt szeretnÃ©.

- Igen, ezt szeretnÃ©m. Hisz nem Hablatyhoz megyek majd felesÃ©gÃ¼l. - Felemelte a fejÃ©t Ã©s egy aprÃ³ puszit nyomott a fÃ©rfi szÃ¡jÃ¡ra.

- Hanem hozzÃ¡d. Ull fia Eret.

A fÃ©rfi elmosolyodott. Lassan Ã¡tfordult Ãºgy, hogy HajnalpÃ-r a hÃ¡tÃ¡ra kerÃ¼ljÃ¶n, Å‘ pedig fÃ¶lÃ©. A kezeivel a lÃ¡ny feje mellett tÃ¡maszkodott az Ã¡gyon. Ã“vatosan lehajolt a lÃ¡ny szÃ¡ja felÃ©. Hajnal vÃ¡rakozÃ³an lehunyta a szemÃ©t, de mikor Eret ajkai csak millimÃ©terekre voltak az Ã¶vÃ©tÅ‘l, a fÃ©rfi hirtelen irÃ¡nyt vÃ¡ltott Ã©s a szÃ¡ja helyett a lÃ¡ny orrÃ¡ra nyomott egy puszit. HajnalpÃ-r felnevetett Ã©s kinyitotta a szemeit. Eret folytatta az arca felfedezÃ©sÃ©t a szÃ¡jÃ¡val Ã©s elÅ‘bb a kÃ©t szemÃ¶ldÃ¶ke kÃ¶zti rÃ©szt csÃ³kolta meg, majd a homlokÃ¡t, a halÃ¡ntÃ©kÃ¡t Ã©s Ã-gy haladt tovÃ¡bb lefelÃ©. MegcsÃ³kolta az Ã¡llÃ¡t, majd felugrott az orra Ã©s a felsÅ‘ ajka kÃ¶zÃ¶tti rÃ©szhez. HajnalpÃ-r felnevetett, majd a kÃ©t keze kÃ¶zÃ© fogta az arcÃ¡t Ã©s megcsÃ³kolta. Nem tudtÃ¡k pontosan, meddig csÃ³koltÃ¡k egymÃ¡st, mikor HajnalpÃ-r zajt hallott kÃ-vÃ¼lrÅ‘l. Felpattant a szeme megtÃ¶rte a csÃ³kot. De Eret nem vette Ã©szre. Fokozatosan levÃ¡ndorolt a nyakÃ¡ra Ã©s folytatta a csÃ³k-tÃºrÃ¡t. Hajnal viszont Ãºjra meghallotta a hangokat. LÃ¡bdobogÃ¡s, kiÃ¡ltozÃ¡s.

- Eret! - A hangja nem volt tÃ¶bb halk suttogÃ¡snÃ¡l. Eret meg se hallotta. VÃ©gig csÃ³kolta a nyakÃ¡t Ã©s haladt tovÃ¡bb a vÃ¡llÃ¡n. A lÃ¡ny Ã©szre sem vette, hogy idÅ‘ kÃ¶zben lekerÃ¼lt rÃ³la a kÃ¶penye. Nem szÃ-vesen tÃ¶rte meg a pillanatot, de odakintrÅ‘l a hangok egyre hangosabbak lettek.

- ERET!

A fÃ©rfi kÃ©rdÅ‘n rÃ¡emelte a tekintetÃ©t. De mielÅ‘tt kinyithatta volna a szÃ¡jÃ¡t Å‘ is meghallotta. NÃ©mÃ¡n hÃ¡trafordult az ajtÃ³ felÃ©. A lÃ©ptek zaja futÃ¡ssÃ¡ vÃ¡lt, a kiÃ¡ltozÃ¡s hangosodott. Eret leugrott az Ã¡gyrÃ³l.

- Maradj itt, Ã©n kiderÃ-tem mi tÃ¶rtÃ©nt! - Mondta Ã©s az ajtÃ³ felÃ© kezdett futni.

- Dehogy maradok! - VÃ¡gott vissza HajnalpÃ-r Ã©s lemÃ¡szva az Ã¡gyrÃ³l Å‘ is utÃ¡na futott. Eret mellÃ© Ã©rve Ã¶sszefÅ±zte az ujjaikat. A fÃ©rfi kinyitotta a szoba ajtajÃ¡t Ã©s kipillantott a folyosÃ³ra. Rengeteg fegyverbe Ã¶ltÃ¶zÃ¶tt katona csapatokba tevÅ‘dve futott fel s alÃ¡, parancsokat kiÃ¡ltozva egymÃ¡snak. Eret kÃ©rdÅ‘n hÃ¡tranÃ©zett Hajnalra, aki vÃ¡laszul csak dÃ¶bbenten rÃ¡zta a fejÃ©t.

- MenjÃ¼nk Odinhoz! - Eret vÃ©gigmÃ©rte a lÃ¡nyt. Egy szÃ¡ll hÃ¡lÃ³ingbe volt, mivel a kÃ¶penyÃ©t az Ã¡gyon hagyta.

- De Ã-gy biztos nem! - Mondta hatÃ¡rozottan Ã©s levÃ©ve az Å‘ kÃ¶penyÃ©t HajnalpÃ-rre terÃ-tette. Hajnal a szabad kezÃ©vel Ã¶sszefogta az anyagot a mellÃ©n.

- Ezt is megtarthatom?

Eret vÃ¡laszkÃ©p egy gyors csÃ³kot nyomott a lÃ¡ny szÃ¡jÃ¡ra, majd kilÃ©pve a folyosÃ³ra futni kezdtek. Az arany pÃ¡ncÃ©lba bÃºjt katonÃ¡k nem tÃ¶rÅ‘dtek velÃ¼k. Eret nekinyomta a falnak HajnalpÃ-rt, hogy elengedjÃ©k az Ãºjabb csapat katonÃ¡t, majd tovÃ¡bb haladtak. Odin trÃ³ntermÃ©nek ajtaja nyitva Ã¡llt. A hatalmas, oszlopos csarnok vÃ©gÃ©n egy nagy emelvÃ©nyen egy trÃ³n Ã¡llt. Oldalt, mint majdnem az egÃ©sz palotÃ¡ban, nem voltak falak. Odin a trÃ³njÃ¡n Ã¼lt, Ã¡llÃ¡t a tenyerÃ©n tÃ¡masztotta. Mellette a lÃ©pcsÅ‘n Frigg merev testtartÃ¡ssal hallgatta az egyik fÅ‘parancsnok beszÃ¡molÃ³jÃ¡t. Eret szÃ¼lei az emelvÃ©ny lÃ¡bÃ¡nÃ¡l Ã¡lltak, bal oldalt. Eret mellÃ©jÃ¼k siettet. SzkÃ¡di aggÃ³dva rÃ¡juk emelte a tekintetÃ©t.

- Mit kerestek ti itt?

- Valami tÃ¶rtÃ©nt. Micsoda? - Eret elengedte HajnalpÃ-r kezÃ©t Ã©s a derekÃ¡nÃ¡l Ã¡tÃ¶lelve magÃ¡hoz hÃºzta. SzkÃ¡di kÃ¶zelebb hajolt a fia fÃ¼lÃ©hez.

- Asgard hadÃ¼zenetet kapott.

Eret ereiben megfagyott a vÃ©r. Ãšgy tudta, Asgard bÃ©kÃ©t kÃ¶tÃ¶tt az Ã¶sszes vilÃ¡ggal. Ki bonthatta fel a szerzÅ‘dÃ©st Ã©s miÃ©rt?

- KitÅ‘l?

- KassiantÃ³l.

Eret most mÃ¡r komolyan Ãºgy Ã©rezte, hogy elÃ¡jul. Kassian? Az lehetetlen. EgyszerÅ±en... nem lehet.

- MiÃ©rt tÃ¡madott volna meg minket Kassian?

SzkÃ¡di sÃ³hajtott.

- Azt mÃ©g nem tudjuk.

Mind a ketten a fÅ‘parancsnokra emeltÃ©k a tekintetÃ¼ket. Az Ã©pp befejezte a mondani valÃ³jÃ¡t, meghajolt, majd sietÅ‘sen tÃ¡vozott. Odin fÃ¡radtan sÃ³hajtott, Ã©s a tenyerÃ©be temette az arcÃ¡t. Frigg fellÃ©pet hozzÃ¡ Ã©s gyengÃ©den a vÃ¡llÃ¡ra tette a kezÃ©t.

- Algot megÅ‘rÃ¼lt. - Odin a jogarÃ¡ra tÃ¡maszkodva felÃ¡llt, majd

lelÃ©pdelt a lÃ©pcsÅ‘n. Arany pÃ¡ncÃ©lja megcsillant a napfÃ©nyben, vÃ¶rÃ¶s kÃ¶penyÃ©nek az aljÃ¡t a fÃ¶ldÃ¶n hÃºzta.

- A minap valaki elrabolta a lÃ¡nyÃ¡t. Pont az eskÃ¼vÅ‘je elÅ‘tt. A fejÃ©be vette, hogy kÃ¶zÃ¼lÃ¼nk rabolta el valaki. - Ahogy leÃ©rt a lÃ©pcsÅ‘rÅ‘l sietÅ‘sebbre vette a lÃ©pteit.

- BezÃ¡rattam a BifrÃ¶sztÃ¶t Heimdallal. Se nem tÃ¡vozni, se nem jÃ¶nni nem lehet mostantÃ³l Asgard- ba.

- Odin! - Eret kilÃ©pett az oszlopok Ã¡rnyÃ©kÃ¡bÃ³l. A fÅ‘isten megÃ¡llt Ã©s gyanakodva felÃ© fordult. Mikor legutÃ³bb szÃ³lÃ-totta meg Ã-gy, szÃ¡mÅ±zetÃ©s lett a vÃ©ge.

- Engedj mÃ©g Ã¡t minket a BifrÃ¶sztÃ¶n HajnalpÃ-rrel! Nem szeretnÃ©m itt tudni, ha ez a harc komolyra fordul. VÃ¡rnak minket Midgard-on. - Eret szorosabban Ã¶lelte magÃ¡hoz Hajnalt. A gondolat, hogy Asgard hadban Ã¡ll Ã©s Å‘ itt van a magjÃ¡ban kÃ©tsÃ©gbe ejtette. Odin rÃ¡pillantott, majd HajnalpÃ-rre. Eret Ã©rezte, hogy a tekintettÃ©tÅ‘l a lÃ¡ny kÃ¶zelebb bÃºjik hozzÃ¡. Odin sÃ³hajtott Ã©s megrÃ¡zta a fejÃ©t.

- Nem.

Eret felvonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. Elengedte Hajnal derekÃ¡t Ã¡s kÃ©rdÅ‘n kitÃ¡rta a karjÃ¡t.

- Mi? De hÃ¡t csak kÃ©t szemÃ©lyrÅ‘l lenne szÃ³!

- Azt mondtam, nem! 25 Ã©v szÃ¡mÅ±zetÃ©s nem volt elÃ©g idÅ‘ arra, hogy megtanuld: ne vond kÃ©tsÃ©gbe a parancsomat?! - Odin szikrÃ¡zÃ³ szemekkel nÃ©zett Eretre, aki megadÃ³an lÃ©pet vissza HajnalpÃ-r mellÃ©.

- De. - Morogta az orra alatt. Odin aprÃ³t biccentett, majd elsÃ©tÃ¡lt. KilÃ©pett a hatalmas, kÃ©tszÃ¡rnyÃº ajtÃ³n, mire az becsukÃ³dott mÃ¶gÃ¶tte. Eret megragadta Hajnal kezÃ©t Ã©s maga utÃ¡n hÃºzva megindult egy mellÃ©kfolyÃ³sÃ³ felÃ©.

- Eret, vÃ¡rj! - KiÃ¡ltott utÃ¡na az anyja, de a fÃ©rfi meg sem hallotta. A szÅ±k folyosÃ³n szinte teljes volt a sÃ¶tÃ©tsÃ©g, nem voltak ablakok, csak tizenÃ¶t mÃ©terenkÃ©nt egy- egy fÃ¡klya. Eret feje sÃºrolta a mennyezettet. HajnalpÃ-r Ã©rezte, hogy a fÃ©lelem felkÃºszik a torkÃ¡ba. Ã‰rezte, hogy a kemence kÃ©mÃ©nyÃ©nek emlÃ©ke, amin keresztÃ¼l megszÃ¶kÃ¶tt a barlanglakoktÃ³l feltÃ¶r az emlÃ©kezetÃ©bÅ‘l.

- Eret! - Suttogta rekedtes hangon. MÃ¡s nem jÃ¶tt ki a torkÃ¡n. A fÃ©rfi megtorpant Ã©s hÃ¡trafordult hozzÃ¡. Az arca dÃ¼hÃ¶s volt, de ahogy meglÃ¡tta Hajnal rÃ©mÃ¼lt tekintetÃ©t, megenyhÃ¼lt. Az egyik kezÃ©vel magÃ¡hoz hÃºzta a mÃ¡sikkal pedig vÃ©gigsimÃ-totta az arcÃ¡t.

- Kicsim, sajnÃ¡lom! - AprÃ³ puszit nyomott a lÃ¡ny orrÃ¡ra. Hajnal mÃ©lyeket lÃ©legzett.
>- MÃ©g Ã¶t fÃ¡klya Ã©s kint leszÃ¼nk. Itt vagyok, nem kell fÃ©lned. Hunyd le a szemed, Ã©n majd vezetlek, rendben? - HÃ¼velykujjÃ¡val kis kÃ¶rÃ¶ket Ã-rt le az arcÃ¡n. HajnalpÃ-r aprÃ³t bÃ³lintott, Ã©s lehunyta a szemÃ©t. Eret lassan megindult, majd egyre fokozta a tempÃ³t. Hajnal lehunyt szemmel kÃ¶vette, kÃ©z a kÃ©zben.<p>

Eret becsukta a szobÃ¡ja ajtajÃ¡t Ã©s Hajnalra nÃ©zett. A lÃ¡ny leÃ¼lt az Ã¡gy szÃ©lÃ©re Ã©s beletÃºrt a hajÃ¡ba.

- Kik azok a kassianiak? - Ã‰rtetlenÃ¼l a fÃ©rfira nÃ©zett, aki fÃ¡radtan sÃ³hajtott. LeÃ¼lt mellÃ©, lerÃºgta a csizmÃ¡it Ã©s vÃ©gigterÃ¼lt az Ã¡gyon. PÃ¡r mÃ¡sodpercig nÃ©mÃ¡n bÃ¡multa a plafont.

- Kassian egy mÃ¡sik vilÃ¡g. Nincs olyan messze Asgard-tÃ³l. A kirÃ¡lya Algot. A felesÃ©ge meghalt, mikor a lÃ¡nyuk szÃ¼letett. - Hajnalra emelte a tekintetÃ©t. A lÃ¡ny oldalra billentette a fejÃ©t, vÃ¡rakozÃ³an. Eret Ã¶sszefÅ±zte az ujjait Ã©s a tarkÃ³ja alÃ¡ tette Å‘ket.

- A lÃ¡nyuk neve pedig... Agnetha.

4. Agnetha

- Eret, nem kell elkÃ-sÃ©rned! A fÃ¼rdÅ‘be megyek, nem a csatatÃ©rre! - HajnalpÃ-r Ã¶sszeszedte a SzkÃ¡ditÃ³l kapott ruhÃ¡jÃ¡t Ã©s megindult az ajtÃ³ felÃ©. Eret anyja nem sokkal azutÃ¡n jÃ¡rt a fia szobÃ¡jÃ¡ban, hogy Eret elmondta: Agnetha kirÃ¡lysÃ¡ga tÃ¡madta meg Å‘ket. Hozott Hajnalnak egy krÃ©m szÃ-nÅ±, fÃ©lvÃ¡llas ruhÃ¡t, aminek egy arany Ã¶v volt a melle alatt Ã©s mÃ©g egy szandÃ¡lt.

Eret idegesen beletÃºrt a hajÃ¡ba.

- Kicsim, kÃ©rlek! EgÃ©sz Asgard egy csatatÃ©r most! Csak az ajtÃ³ig kÃ-sÃ©rnÃ©lek!

- TÃºl reagÃ¡lod! AmÃ-g a BifrÃ¶szt zÃ¡rva, nem jÃ¶het ide senki. A palota meg tele katonÃ¡kkal! Ã‰s tudok magamra vigyÃ¡zni! - Hajnal a kilincsre tette a kezÃ©t. Eret mellÃ© lÃ©pet Ã©s a kezÃ©re tette a kezÃ©t.

- Azt nagyon jÃ³l tudom, de mÃ©gis. Hadd menjek veled! IdegÃ¶sszeroppanÃ¡st fogok kapni az aggodalomtÃ³l.

HajnalpÃ-r felnevetett Ã©s pipiskedve egy csÃ³kot nyomott a fÃ©rfi szÃ¡jÃ¡ra.

- Nem egy tÃ¶rÃ©keny virÃ¡gszÃ¡l vagyok, akit Ã¼vegbÃºra alatt kell tartanod, hogy baja ne essen. Hamarosan visszajÃ¶vÃ¶k. Te meg addig tedd rendbe a szobÃ¡dat. - Sokat mondÃ³ kÃ©zmozdulattal vÃ©gigmutatott a helyisÃ©gen. Az Ã¡gy nem volt felÃ¡gyazva, a ruhÃ¡k Ã©s fegyverek hada pedig szÃ©tszÃ³rva pihent a fÃ¶ldÃ¶n.

- Csoda, hogy mÃ©g egyik kardodba sem vÃ¡gtuk meg a lÃ¡bunkat.

Eret pÃ¡r mÃ¡sodpercig hezitÃ¡lt, majd sÃ³hajtott egyet. HajnalpÃ-t tudta, hogy nyert.

- Rendben. Menj!

A lÃ¡ny egy hÃ¡lÃ¡s puszit nyomott a fÃ©rfi arcÃ¡ra, majd kisietett a szobÃ¡bÃ³l. _A folyosÃ³ vÃ©gÃ©n balra_. A papucsa hangosan csattogott

a folyÃ³son, ahol rajta kÃ-vÃ¼l egy lÃ©lek sem tartÃ³zkodott. MagÃ¡ban dÃºdolgatott mikor megtalÃ¡lta az ajtÃ³t. ElmÃ©jÃ©nek egy rÃ©sze minden Ã¡ron bele akarta taszÃ-tani a szomorÃºsÃ¡gba, hogy nem mehet haza, mi lehet a szÃ¼leivel Ã©s hogy mi lesz vele. De egy erÅ‘sebb Ã©nje falat emelt az ilyen gondolatok ellen. HajnalpÃ-r igyekezett rÃ¡bÃ-zni magÃ¡t a sorsÃ¡ra, ami ellen Ãºgysem tehet semmit. Ha meg kell tÃ¶rtÃ©nnie, meg fog tÃ¶rtÃ©nni akkor is, ha Å‘ izgul Ã©rte vagy sem. Az ajtÃ³t kinyitva a pÃ¡rÃ¡s, forrÃ³ levegÅ‘ az arcÃ¡ba csapÃ³dott, amitÅ‘l pÃ¡r mÃ¡sodpercig csak nehezen tudott lÃ©legezni. A hosszÃºkÃ¡s helyisÃ©gben egymÃ¡s mellett Ã¶t hatalmas dÃ©zsa Ã¡llt. BÃ©lhangos egyben akÃ¡r kÃ©tszer is elfÃ©rt volna. Mindegyik dÃ©zsa kÃ¶rÃ© fÃ¼ggÃ¶nyt lehetett hÃºzni, Ã-gy kialakÃ-tva egy kis magÃ¡nszfÃ©rÃ¡t. HajnalpÃ-r az elsÅ‘ dÃ©zsÃ¡hoz lÃ©pett Ã©s belemÃ¡rtotta a kezÃ©t. A vÃ-z meleg volt, pont elviselhetÅ‘en. HajnalpÃ-r tudta, hogy a padlÃ³ alatt tÅ±zzel fÅ±tik a vizeket. MÃ©ly levegÅ‘t vett, majd lassan kifÃºjta. Az Ã¼st emlÃ©ke mÃ©g tÃºl elevenen Ã©lt az emlÃ©keiben. _GyerÃ¼nk kislÃ¡ny, ez csak egy dÃ©zsa forrÃ³ vÃ-z! Ne lÃ©gy falevÃ©l! _A fÃ¶ldre, a dÃ©zsa mellÃ© tette a holmijÃ¡t, majd elkezdett levetkÅ‘zni. A hÃ¡lÃ³ing halk puffanÃ¡ssal Ã©rkezett a kÅ‘re. HajnalpÃ-r kibontotta a hajÃ¡t Ã©s kicsit megrÃ¡zta, hogy eloszoljon a hÃ¡tÃ¡n. Az aranybarna hajzuhatag kÃ¶nnyedÃ©n simogatta a bÅ‘rÃ©t egÃ©szen a derekÃ¡ig. HajnalpÃ-r megragadta a dÃ©zsa szÃ©lÃ©t Ã©s a papucsÃ¡bÃ³l kilÃ©pve beleemelte magÃ¡t. A forrÃ³ vÃ-z viszketÅ‘ Ã©rzÃ©ssel kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tte a bÅ‘rÃ©t. Hajnal nyakig belemerÃ¼lt. A haja, mint a tÃ¼ndÃ©rrÃ³zsa levele, a vÃ-z felszÃ-nÃ©n lebegve kÃ¶rÃ¼lÃ¶lelte. Hajnal kinyÃºjtotta a kezÃ©t Ã©s elhÃºzta a fÃ¼ggÃ¶nyt a dÃ©zsa elÅ‘tt. BÃ¡r nem gondolta, hogy bÃ¡rki ide jÃ¶nne ebben az Ã³rÃ¡ban, de nem akart kockÃ¡ztatni. A vÃ-zbÅ‘l felszÃ¡llÃ³ gÅ‘z felpuhÃ-totta az arcbÅ‘rÃ©t Ã©s Ãºgy Ã©rezte, hogy tovaszÃ¡ll vele a feszÃ¼ltsÃ©ge is. MÃ©ly levegÅ‘t vett, majd lemerÃ¼lt a vÃ-z alÃ¡. Az aprÃ³ buborÃ©kok lÃ¡gyan megcsiklandoztÃ¡k az arcÃ¡t. HajnalpÃ-r a vÃ-z alatt beletÃºrt a hajÃ¡ba, Ã©lvezve a lÃ¡gy szÃ¡llak ringÃ¡sÃ¡t az ujjai kÃ¶zÃ¶tt. Mikor a tÃ¼dejÃ©bÅ‘l fogyni kezdett a levegÅ‘, kiemelkedett Ã©s a kezÃ©vel kisimÃ-totta a tincseit az arcÃ¡bÃ³l. PÃ¡r mÃ¡sodpercig Ã-gy maradt, hagyta, hogy a vÃ-zcseppek lefolyjanak rÃ³la. Hirtelen kopogÃ¡s szakÃ-totta szÃ©t az addigi csendet. HajnalpÃ-r ereiben megfagyott a vÃ©r, hiÃ¡ba Ã¶lelte Ã¡t a forrÃ³ vÃ-z. Nem tudta, miÃ©rt nem kiÃ¡ltotta el magÃ¡t, hogy foglalt. Helyette az orrÃ¡ig belemerÃ¼lt a vÃ-zbe Ã©s a hÃ¡tÃ¡val nekisimult a dÃ©zsa ajtÃ³ felÅ‘li falÃ¡nak. Hallotta, ahogy a fÃ¼rdÅ‘ ajtaja nyikorogva kinyÃ-lik.

- Menj nyugodtan, nincs bent senki.

HajnalpÃ-r a vÃ-z alatt a szÃ¡jÃ¡ra szorÃ-totta a kezÃ©t. Ez a hang OlafÃ© volt.

- Ã‰s abban a dÃ©zsÃ¡ban? Ott el van hÃºzva a fÃ¼ggÃ¶ny. - Egy HajnalpÃ-r szÃ¡mÃ¡ra ismeretlen nÅ‘i hang szÃ³lalt meg. Hajnal lejjebb csÃºszott, nehogy kilÃ¡tszÃ³djon a feje bÃºbja.

- Ha lenne ott valaki, akkor annak az alakjÃ¡t lÃ¡tnÃ¡nk a fÃ¼ggÃ¶nyÃ¶n keresztÃ¼l is. Na, siess, Ã©n addig Å‘rkÃ¶dÃ¶k az ajtÃ³ elÅ‘tt.

HajnalpÃ-r egy halk cuppanÃ¡st hallott, ami kÃ-sÃ©rtetiesen hasonlÃ-tott a csÃ³k hangjÃ¡ra. Az ajtÃ³ becsukÃ³dott. TÅ‘le egyre tÃ¡volodÃ³ lÃ©ptek hangjÃ¡t hallotta a kÅ‘padlÃ³n. A lÃ¡ny biztos az utolsÃ³ dÃ©zsÃ¡hoz ment. NehÃ©z ruhÃ¡k tompa puffanÃ¡sa, majd a vÃ-z

csobogÃ¡sa volt az amit Hajnal hallani vÃ©lt a bÃºvÃ³helyÃ©rÅ‘l. Ki lehet ez? Nem tudott rÃ³la, hogy Olafnak lenne barÃ¡tnÅ‘je. Ã‰s akkor miÃ©rt kell Ã‘rkÃ¶dnie az ajtÃ³ elÅ‘tt? TalÃ¡n Ã‘ is olyan mint Eret, aki mindentÅ‘l meg akarja vÃ©deni azt, akit szeret. MÃ©gis csak testvÃ©rek. Ã‰rezte, ahogy a kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡ga lassan a hatalmÃ¡ba kerÃ-ti. Nagyon lassÃº mozdulatokkal a fÃ¼ggÃ¶ny felÃ© nyÃºlt. Hallotta, ahogy a lÃ¡ny dudorÃ¡szni kezd Ã©s a vÃ-z csobogÃ¡sÃ¡t, ahogy mosakszik. HajnalpÃ-r nyelve kibukkant a kÃ©t ajak kÃ¶zÃ¼l a koncentrÃ¡lÃ¡s miatt. Ã“vatosan megfogta a fÃ¼ggÃ¶ny szÃ©lÃ©t. Halkan kifÃºjta a levegÅ‘t, majd amilyen lassan csak tudta elkezdte elhÃºzni a kÃ¶nnyÅ± anyagot. Az utolsÃ³ dÃ©zsÃ¡ban egy, talÃ¡n vele egy idÅ‘s lÃ¡ny Ã©pp vizet merÃ-tett a tÃ¶lcsÃ©rt formÃ¡lt tenyerÃ©be. Ã‰lÃ©nk vÃ¶rÃ¶s haja a hÃ¡ta kÃ¶zepÃ©ig Ã©rt. SÃ¡padt bÅ‘re volt, a vÃ¡llÃ¡n mÃ©g ilyen messzirÅ‘l is lÃ¡tszÃ³dik a piroskÃ¡s szeplÅ‘k. A lÃ¡ny sietÅ‘sen mosakodott, a hajÃ¡t szÃ¡razon hagyva. HajnalpÃ-r halkan lemerÃ¼lt a vÃ-zbe az orrÃ¡ig. Ã•gy a dÃ©zsa ismÃ©t eltakarta a fejÃ©t.

A lÃ¡ny pÃ¡r perc utÃ¡n kiemelkedett a dÃ©zsÃ¡bÃ³l. Hajnal hallotta, ahogy leemel a szembe lÃ©vÅ‘ falra tett akasztÃ³krÃ³l egy tÃ¶rÃ¶lkÃ¶zÅ‘t. MÃ©g mindig dÃºdolt.

Ã‰jabb percek teltek el, mikor az ajtÃ³ nyikorogva kinyÃ-lt.

- KÃ©sz vagy, Agnet? - Olaf mÃ©ly hangja idegenkÃ©nt csengett a fÃ¼rdÅ‘t kÃ¶rÃ¼lÃ¶lelÅ‘ csendessÃ©gben.

Igen, mehetÃ¼nk. - Egy szandÃ¡l vÃ©gigcsoszogott a padlÃ³n, majd az ajtÃ³ becsukÃ³dott. Hajnal mÃ©g vÃ¡rt pÃ¡r mÃ¡sodpercet, majd lassan felemelkedett. A fÃ¼rdÅ‘ Ã¼res volt, nyoma sem volt annak, hogy ez a bizonyos Agnet itt jÃ¡rt volna. HajnalpÃ-r is levett egy tÃ¶rÃ¼lkÃ¶zÅ‘t az akasztÃ³rÃ³l Ã©s megtÃ¶rÃ¶lte az arcÃ¡t. A hajÃ¡bÃ³l egyenletesen folyt a vÃ-z a padlÃ³ra. Alaposan megtÃ¶rÃ¶lte a testÃ©t Ã©s a hajÃ¡t, majd a ruhÃ¡jÃ¡rt nyÃºlt. Egy szÃ¡raz helyre Ã¡llt a padlÃ³n, hogy a ruha ne legyen vizes, majd felvette. A z alja a fÃ¶ldet sÃ¶rolta, Ã©s olyan tÃ¶kÃ©letesen Ã¶lelte Ã¡t a lÃ¡ny testÃ©t, mint a vÃ-z. Hajnal a kezÃ©be vette a levetett ruhÃ¡it Ã©s belelÃ©pet a szandÃ¡lba. A haja mÃ©g nedves volt, de nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt vele. Kinyitotta a fÃ¼rdÅ‘ ajtajÃ¡t, majd sietÅ‘s lÃ©ptekkel vÃ©digsÃ©tÃ¡lt a folyosÃ³n. Eret szobÃ¡jÃ¡hoz Ã©rve kinyitotta az ajtÃ³t. Eret az Ã¡gyon Ã¼ldÃ¶gÃ©lt kezÃ©ben egy arany kupÃ¡t tartva. Hajnal Ã°gy sejtette, hogy mÃ©zbor van benne.

- LÃ¡tom Ã¶sszepakoltÃ¡l. - HajnalpÃ-r kÃ¶nnyedÃ©n lettet az egyik szÃ©kre a ruhÃ¡it Ã©s jÃ¡rkÃ¡lni kezdett a szobÃ¡ban. A hely valÃ³ban rendesebb lett. A fegyverek a falra kerÃ¼ltek, a ruhÃ¡k pedig a szekrÃ©nybe. Ereten lÃ¡tszott, hogy meg van elÃ©gedve magÃ¡val.

- Igyekeztem. - LazÃ¡n megvonta a vÃ¡llÃ¡t. EgyÃ¡ltalÃ¡n nem lÃ¡tszott mÃ¡r rajta a feszÃ¼ltsÃ©g. HajnalpÃ-r kivette a kezÃ©bÅ‘l a kupÃ¡t Ã©s Ã‘ is ivott pÃ¡r kortyot.

- Ã–sszefutottam az Ã¶csÃ©ddel a fÃ¼rdÅ‘ben. - Vissza adta neki a kupÃ¡t, Eret pedig Ã¶sszevonta szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.

- Mit keresett az Ã¶csÃ©m a nÅ‘i fÃ¼rdÅ‘ben?

- Csak elkÃ-sÃ©rt egy lÃ¡nyt. Azt hiszem, elÃ©g kÃ¶zel Ã¡llnak egymÃ¡shoz. Hogy is nevezte...hm...Ã¡, igen! Agnet.

Eretnek a nÃ©v hallatÃ¡n a kÃ©tszeresÃ©re nÅ‘ttek a szemei Ã©s kikÃ¶pte a szÃ¡jÃ¡ban lÃ©vÅ‘ mÃ©zbort. HajnalpÃ-r arrÃ©bb ugrott, nehogy olyan legyen a ruhÃ¡ja.

- HÃ©! - Tiltakozott, de Eret megragadta a karjait Ã©s maga mellÃ© hÃºzta az Ã¡gyra. A szemÃ©bÅ‘l Ã¡radat a kÃ©tsÃ©gbeesÃ©s Ã©s a dÃ¶bbenet.

- Hogy nÃ©zett ki? - KÃ©rdezte sÃ¼rgetve. Most HajnalpÃ-ren volt a sor, hogy Ã¶sszevonja a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.

- HosszÃº, vÃ¶rÃ¶s haj, szeplÅ‘...

- A FRANCBA! - Eret dÃ¼hÃ¶sen felÃ¡llt Ã©s az ajtÃ³ felÃ© kezdett csÃ¶rtetni. Hajnal rÃ©mÃ¼lten felpattant Ã©s a szoknyÃ¡jÃ¡t a kezÃ©be vÃ©ve utÃ¡na futott.

- Eret, mi folyik itt?

De Eret nem vÃ¡laszolt. Az ajtÃ³t szinte kitÃ©pte a falbÃ³l Ã©s kirohant a folyosÃ³ra. HajnalpÃ-r Ã©pp Olaf szobÃ¡jÃ¡nak ajtaja elÅ‘tt Ã©rte utol. MielÅ‘tt mÃ©g a fÃ©rfi a kilincs utÃ¡n nyÃºlhatott volna, Hajnal elÃ© Ã¡llt Ã©s a mellkasÃ¡ra tette a kezÃ©t. Ã‰rezte az ujjai alatt, hogy milyen hevesen ver a szÃ-ve.

- DrÃ¡gÃ¡m. - Suttogta, Ã©s az egyik kezÃ©vel vÃ©gigsimÃ-totta az arcÃ¡t. Eret egy pillanatra lehunyta a szemÃ©t, de a lÃ¡ny mÃ©g mindig Ã©rezte benne a dÃ¼ht.

- Agnetha az. - Eret a kezÃ©re tette a kezÃ©t Ã©s kicsit megcirÃ³gatta. HajnalpÃ-r Ã©rezte, ahogy a szÃ-ve csendesedni kezd. A lÃ¡ny az ajkÃ¡ba harapott. Ezek szerint tÃ©nyleg egy asgardi rabolta el Agnethat. Eret belenyÃºlt a zsebÃ©be Ã©s kihalÃ¡szott egy kulcsot.

- DerÃ-tsÃ¼k ki, hogy miÃ©rt akart az Ã¶csÃ©m elindÃ-tani egy hÃ¡borÃºt. - Beledugta a kulcsot a zÃ¡rva, majd halkan elfordÃ-totta. Az ajtÃ³ rÃ©snyire kinyÃ-lt. Eret pÃ¡r mÃ¡sodpercig csendben hallgatÃ³zott, majd belÃ©ptek.

Ami elÅ‘szÃ¶r feltÅ±nt HajnalpÃ-rnek a szobÃ¡val kapcsolatban, hogy teljesen Ãºgy nÃ©zett ki mint ErettÃ©, csak rendetlenebb. A padlÃ³ szinte nem is lÃ¡tszÃ³dott a szÃ©tdobÃ¡lt holmiktÃ³l. KÃ©t alak fekÃ¼dt az Ã¡gyon egymÃ¡s karjaiban. A takarÃ³ alÃ³l csak a hajuk szÃ-ne lÃ¡tszott. Egy vÃ¶rÃ¶s Ã©s egy szÅ‘ke.

Eret beljebb nyomta Hajnalt, hogy Å‘ is befÃ©rjen, majd teljes erejÃ©bÅ‘l bevÃ¡gta az ajtÃ³t. Agnetha Ã©s Olaf rÃ©mÃ¼lten Ã©bredtek Ã©s Ã¼ltek fel az Ã¡gyban. Olaf mellkassa csupasz volt, Agnethan viszont volt mellkÃ¶tÃ©s.

- Az istenekre, Eret, meg akarsz minket Ã¶lni? - Olaf lerÃ¡ntotta magÃ¡rÃ³l a takarÃ³t Ã©s felÃ¡llt. HajnalpÃ-r hÃ¡lÃ¡s volt, hogy volt rajta nadrÃ¡g. Eret elÅ‘re lÃ©pett, a kezeit Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta.

- InkÃ¡bb te akarsz megÃ¶lni minket! Hogy gondoltad, hogy elrabolod Agnethat? - Eret Ã¼vÃ¶ltve megÃ¡llt az Ã¶ccse elÅ‘tt Ã©s megragadta a nyakÃ¡t. Hajnal csak ekkor vett Ã©szre valamit. MÃ-g Midgard-on, Olaf kÃ©t Ã©s fÃ©lmÃ©ter magas volt, Ã©s Eret talÃ¡n a hÃ³naljÃ¡ig Ã©rt volna, itt Asgardon Eret volt a magasabb. TalÃ¡n az istenek Ã-gy

tÅ±nnek ki az Ã¡tlagos emberek kÃ¶zÃ¼l, hogy magasak az Å‘ vilÃ¡gÃ¡ban. A lÃ¡ny Ã³vatosan odaevickÃ©lt az Ã¡gyhoz, ahol Agnet magÃ¡ra szorÃ-totta a takarÃ³t Ã©s dÃ¶bbenten nÃ©zte a veszekedÅ‘ fivÃ©reket. Mikor Ã©szrevette mellette a lÃ¡nyt, rÃ©mÃ¼lten a szÃ¡ja elÃ© kapta a kezÃ©t.

- Szia! - HajnalpÃ-r fÃ©lszegen rÃ¡mosolygott. A vÃ¶rÃ¶s hercegnÅ‘n lÃ¡tszott, hogy kicsit megnyugszik.

- Szia!

A szobÃ¡ban Eret Ã©s Olaf mÃ©g mindig vitatkozott. Eret arrÃ³l beszÃ©lt, hogy Olaf milyen felelÅ‘tlen, hogy hÃ¡borÃºba taszÃ-totta Asgardot, mÃ-g az Ã¶ccse azzal Ã©rvelt, hogy Eret is megtette volna ezt az Å‘ helyÃ©ben.

- SzÃ³val... - Hajnal leÃ¼lt az Ã¡gy szÃ©lÃ©re, a hercegnÅ‘ lÃ¡bÃ¡hoz.

- Te vagy Agnetha, igaz? - BÃ¡r tudta, hogy ostoba kÃ©rdÃ©s, a vÃ¶rÃ¶ske mÃ©gis elmosolyodott.

- Igen. Te pedig HajnalpÃ-r, Eret menyasszonya. Olaf mesÃ©lte, hoyg Eretnek sikerÃ¼lt teljesÃ-tenie a feltÃ©teleket.

HajnalpÃ-r mosolyogva bÃ³lintott.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k nektek. Hisz Eretet vÃ©gÃ¼l is ezÃ©rt szÃ¡mÅ±ztÃ©k. Hogy megtalÃ¡ljon tÃ©ged. - Agnetha sanda pillantÃ¡st vetett a kÃ©t fÃ©rfira. MÃ¡r lÃ¶kdÃ¶stÃ©k egymÃ¡st. Hajnal is odanÃ©zett.

- Szerinted, ki fog nyerni? - KÃ©rdezte. Agnetha az ujjÃ¡val az Ã¡llÃ¡t Ã¼tÃ¶gette, Ã©s hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt, mint aki nagyon gondolkozik a vÃ¡laszon.

- Eret magasabb Ã©s erÅ‘sebb OlafnÃ¡l Ã©s mÃ©g vÃ©konyabb is. Olaf inkÃ¡bb fegyverrel szeret harcolni, akkor is olyannal, amivel messzirÅ‘l is tudsz, mint az Ã-j vagy a dobÃ³fegyverek. KÃ¶zelharcban viszont Eret nyerne, hatÃ¡rozottan.

HajnalpÃ-r egyetÃ©rtÅ‘en bÃ³lintott. Eret Ã¶kÃ¶llel belevÃ¡gott az Ã¶ccse arcÃ¡ba, mire az dÃ¼hÃ¶sen rÃ¡vette magÃ¡t. A bÃ¡tyja viszont oldalra lÃ©pet, Ã-gy kitÃ©rt az Ã¼tÃ©se elÅ‘l.

- Nem fognak bejÃ¶nni a katonÃ¡k, ha halljÃ¡k, hogy verekednek?

- Nem hiszem. Eret Ã©s Olaf sokat verekedett Ã©s vitatkozott mÃ¡r rÃ©gen is. A katonÃ¡k megszoktÃ¡k.

Eret a fÃ¶ldre terÃ-tette az Ã¶ccsÃ©t s a karjÃ¡t rÃ¡szorÃ-totta a torkÃ¡ra. A fiatalabb fÃ©rfi zihÃ¡lt Ã©s megprÃ³bÃ¡lt kifordulni a bÃ¡tyja alÃ³l, de az nem engedett.

- Ã‰s hogy talÃ¡lkoztatok? - Agnetha Ã¶sszekulcsolta a kezeit Ã©s az Ã¶lÃ©be ejtette Å‘ket. HajnalpÃ-r felkuncogott.

- Ã“, hÃ¡t ez egy Ã©rdekes tÃ¶rtÃ©net.

Olaf kiszabadÃ-totta az egyik karjÃ¡t Ã©s lelÃ¶kte magÃ¡rÃ³l Eretet. A fÃ¶ldÃ¶n gurultak, egymÃ¡st Ã¼tve, folyamatosan szidva a

mÃ¡sikat.

- Tudod, az Ãºgy volt, hogy Eret fÅ‘nÃ¶ke elfoglalta a nÃ©pem szigetÃ©t engem pedig Eretnek ajÃ¡ndÃ©kozott az eddigi munkÃ¡iÃ©rt. AztÃ¡n egy hÃ©t alatt Ã¶sszemelegedtÃ¼nk.

Agnetha olyan arccal nÃ©zett rÃ¡, ami az a tipikus "jaj, de Ã©des" arc volt. HajnalpÃ-r felkuncogott tÅ‘le. A kÃ©t lÃ¡ny Ãºjra a fivÃ©rekre nÃ©zett.

- Nem verekedtek mÃ¡r eleget? - HajnalpÃ-r a fivÃ©rekre mutatott. Olaf Ã©pp behÃºzott Eretnek egyet a gyomrÃ¡ba. Agnetha egyetÃ©rtÅ‘en bÃ³lintott.

- Azt hiszem, de.

- ELÃ‰G! - HajnalpÃ-r tÃ¶lcsÃ©rt formÃ¡lt a kezÃ©bÅ‘l Ã©s felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt. A hangjÃ¡ra Eret ellÃ¶kte magÃ¡tÃ³l az Ã¶ccsÃ©t Ã©s lihegve tÃ¡masztotta meg a kezÃ©t a tÃ©rdÃ©n. Olaf zihÃ¡lva nekidÅ‘lt a falnak.

- Na szÃ³val! - Eret megtÃ¶rÃ¶lte a ruhÃ¡ja ujjÃ¡val a vÃ©rzÅ‘ szÃ¡jÃ¡t.

- Most pedig szÃ©pen elmondjÃ¡tok, hogy mi is a nagy helyzet! - ZihÃ¡lva felegyenesedett Ã©s leÃ¼lt az egyik karosszÃ©kbe. HajnalpÃ-r felÃ¡llt Ã©s a fÃ©rfi mellÃ© hÃºzva egy szÃ©ket, leÃ¼lt. Nem aggÃ³dott Eret Ã©psÃ©gÃ©Ã©rt, bÃ¡r azt lÃ¡tta, hogy lesz rajta pÃ¡r lila Ã©s zÃ¶ld folt. Mikor mÃ©g sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz volt Ã©s Å‘ a kabinjÃ¡ban tÃ¶ltÃ¶tte a napjait, megszokta, hogy veszÃ©lyes Ã©letet Ã©l. Ez hozzÃ¡tartozott az Eret- csomaghoz. Ã“vatosan vÃ©gigsimÃ-totta a karjÃ¡t, majd Ã¶sszefÅ±zte az ujjaikat.

Olaf az Ã¡gyhoz botorkÃ¡lt Ã©s lehuppant rÃ¡. Agnetha hÃ¡tulrÃ³l Ã¡tÃ¶lelte a derekÃ¡t Ã©s az Ã¡llÃ¡t a vÃ¡llÃ¡ra tÃ¡masztotta.

PÃ¡r mÃ¡sodpercig csak a kÃ©t fivÃ©r zihÃ¡lÃ¡sa hallatszott.

- MiutÃ¡n elmentÃ©l â€“ Olaf leemelt az Ã©jjeliszekrÃ©nyÃ©rÅ‘l egy poharat Ã©s meghÃºzta a tartalmÃ¡t.

- Agnet mÃ©g itt maradt pÃ¡r napot. Sokat voltunk egyÃ¼tt, beszÃ©lgettÃ¼nk. Mikor elment, leveleztÃ¼nk. De aztÃ¡n tÃ-z Ã©vig ez Ã-gy alÃ¡bb hagyott. AztÃ¡n Ãºjra eljÃ¶ttek ide, akkor kÃ©t hÃ©tre. Akkor csÃ³koltam meg elÅ‘szÃ¶r. - Az emlÃ©kre mind a ketten elpirultak. Hajnal visszaemlÃ©kezett az Å‘ elsÅ‘ csÃ³kjukra. Eret beleesett a vÃ-zbe, Å‘ pedig halÃ¡lra agÃ³dtta magÃ¡t.

- Sokat talÃ¡lkoztunk hivatalos rendezvÃ©nyeken, Ã©s mi is szerveztÃ¼nk magunknak talÃ¡lkÃ¡t. Ezt persze csak nÃ©ha tehettÃ¼k meg, mert Heimdall nem volt valami segÃ-tsÃ©gnyÃºjtÃ³. AztÃ¡n egy hete kiderÃ¼lt, hogy Agnetet odaÃ-gÃ©rtÃ©k valami nagyfejedelemnek a vilÃ¡gÃ¡ban. Nem hagyhattam annyiban. Ã•gy hÃ¡t megszÃ¶ktettem... Ã©s nem elraboltam. - Olaf megszorÃ-totta a lÃ¡ny kezÃ©t Ã©s elfordulva egy puszit nyomott az arcÃ¡ra. Eretet nem hatotta meg az Ã¶ccse szerelmes tÃ¶rtÃ©nete, mÃ©g mindig komolyan nÃ©zett rÃ¡juk.

- Ã•rulj el nekem valamit, Olaf! - Eret felÃ¡llt. Lassan odalÃ©pett egy hÃ¡rom lÃ¡bÃº, gazdagon dÃ-szÃ-tett asztalhoz. Felemelt rÃ³la egy poharat Ã©s egy tÃ¡lcÃ¡n lÃ©vÅ‘ kancsÃ³t. MegtÃ¶ltÃ¶tte, majd a

kezÃ©ben tartva az arany poharat, neki tÃ¡maszkodott az asztalnak. Volt valami fenyegetÅ‘ a nyugalmÃ¡ban. Mint a vihar elÅ‘tti csend. Belekortyolt az italÃ¡ba, majd szÃ³rakozottan forgatni kezdte benne a folyadÃ©kot.

- Hogy a franca jÃ¶ttetek vissza KassianrÃ³l? Mert abban teljesen biztos vagyok, hogy Heimdall nem engedett volna Ã¡t titeket a BifrÃ¶sztÃ¶n, egy hadsereggel a nyomotokban.

Olaf Ã©s Agnetha egymÃ¡sra nÃ©ztek.

- Nem a BifrÃ¶szt az egyetlen bejÃ¡rat Asgardba. Van egy... - De mielÅ‘tt befejezhette volna a mondatot, egy hatalmas dÃ¶rrenÃ©s hallatszott, amibe beleremegett a kastÃ©ly. Agnet felsikoltott, Hajnal pedig hÃ¡traborult a szÃ©kÃ©vel. Eret egy mÃ¡sodperc alatt mellette termett.

- JÃ³l vagy? - A hÃ³nalja alÃ¡ nyÃºlt Ã©s felemelte. De amit a lÃ¡ny kÃ©t lÃ¡bon Ã¡llt, Ãºjra megremegett a fÃ¶ld Ã©s visszazuhantak. Eret kerÃ¼lt alulra, HajnalpÃ-r pedig rÃ¡esett.

- Mi tÃ¶rtÃ©nik? - KÃ©rdezte rÃ©mÃ¼lten. Mintha csak a kÃ©rdÃ©sre vÃ¡laszolna, egy Ã©les kÃ¼rt hosszÃºra nyÃºlÃ³ hangja rÃ¡zta meg a levegÅ‘t. Eret Ã©s Olaf rÃ©mÃ¼lten Ã¶sszenÃ©zett.

- BetÃ¶rtek Asgardba. - SuttogtÃ¡k egyszerre.

5. El kell bÃºjni

Eret felemelte HajnalpÃ-rt. OdakintrÅ‘l sikÃ-tozÃ¡sok Ã©s robbanÃ¡sok hallatszottak be. Olaf Ã©s Agnet mellÃ©jÃ¼k sietett. A lÃ¡ny valahonnan kerÃ-tett egy ruhÃ¡t, amit gyorsan magÃ¡ra is kapott.

- ElvisszÃ¼k a lÃ¡nyokat a barlang rendszerbe! - Eret megragadta az Ã¶ccse vÃ¡llÃ¡t.

- Ha lecsillapodik a helyzet, megkeressÃ¼k Å‘ket.

HajnalpÃ-r belemÃ©lyesztette a kÃ¶rmeit Eret karjÃ¡ba a rÃ©mÃ¼lettÅ‘l.

- Eret...azt mondtad, barlang?

Ãšjabb robbanÃ¡s rÃ¡zta meg a palotÃ¡t. A plafonrÃ³l tÃ¶rmelÃ©kek hulltak. Eret magÃ¡hoz hÃºzta Hajnalt Ã©s kissÃ© fÃ¶lÃ© hajolt, hogy megvÃ©dje tÅ‘lÃ¼k.

- Kicsim, figyelj, nem lesz semmi baj.

- Eret...- HajnalpÃ-r mÃ¡r a barlang gondolatÃ¡ra kapkodni kezdte a levegÅ‘t.

- Nem fog menni!

- De igen! PÃ¡rszor mÃ¡r legyÅ‘zted! Ãšjra menni fog!

- Akkor nem legyÅ‘ztem! Hanem tÃºlÃ©ltem! Nem ugyanaz a kettÅ‘!

Eret nem vÃ¡laszolt csak szorosabban Ã¶lelte magÃ¡hoz Ã©s egy puszit

nyomott a feje bÃºbjÃ¡ra.

- Tedd meg Ã©rtem! - Suttogta. Ãšjabb robbanÃ¡s. HajnalpÃ-r nagyot sÃ³hajtott.

- UtÃ¡lom, hogy szeretlek. - Morogta, majd kibÃºjt az Ã¶lelÃ©sÃ©bÅ‘l. Eret rÃ¡mosolygott, majd az Ã¶ccsÃ©re Ã©s Agnetre nÃ©zett.

- MenjÃ¼nk!

A kis csapat vÃ©gig sietett a folyosÃ³n. Istenek Ã©s katonÃ¡k rohangÃ¡ltak, nÃ©hÃ¡nyan kÃ©tsÃ©gbeesve Ã©s sikÃ-tozva, mÃ-g mÃ¡sok fegyverrel a kezÃ¼kben, harcra kÃ©szen. A palotÃ¡ban teljes volt a kÃ¡osz. A fÃ¶ld remegett, ellensÃ©ges katonÃ¡k ugrÃ¡ltak be az erkÃ©lyeken. Eret Ã©s Hajnal futottak elÅ‘l, mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k Olaf Ã©s Agnetha. Eret Ã©les kanyart Ã-rt le balra, Ã©s egy szÅ±k folyosÃ³ra tÃ©rt. Alig fÃ©rtek el volna benne ketten egymÃ¡s mellett. PÃ¡r mÃ©ter utÃ¡n Ã³jabb kanyar, ezÃ³ttal jobbra, majd ismÃ©t balra. A folyosÃ³ egyre szÅ±kÃ¼lt Ã©s egyre alacsonyabb lett. HajnalpÃ-r igyekezett nem figyelembe venni ezeket az aprÃ³sÃ¡gokat.

Eret hirtelen megtorpant, ennek kÃ¶vetkeztÃ©ben, elÅ‘bb HajnalpÃ-r, utÃ¡na Olaf Ã©s vÃ©gÃ¼l Agnetha futott bele a hÃ¡tÃ¡ba.

- Az orrom! - HajnalpÃ-r a szabad kezÃ©vel az elÅ‘bb emlÃ-tett testrÃ©szÃ©t fogta.

- LegkÃ¶zelebb szÃ³lj, hogy: Ã•llj! - Morogta Olaf is. Eret rÃ¡juk sem hederÃ-tett. A folyosÃ³ ezen rÃ©sze mÃ¡r olyan alacsony volt, hogy a feje sÃºrolta a plafont Ã©s olyan sÃ¶tÃ©t, hogy semmit sem lÃ¡ttak. Hajnal egy kis kattanÃ¡st hallott, majd, mintha valaki eltolna egy nehÃ©z kÃ¶vet. Egy hideg lÃ©gÃ¡ramlat fÃºjta hÃ¡tra a hajÃ¡t.

- Gyertek! - Suttogta Eret Ã©s belÃ©pett egy Ã¼regbe. Mint egy varÃ¡zsÃ¼tÃ©sre fÃ¡klyÃ¡k kezdtek tÅ±zbe borulni egyenkÃ©nt, kÃ¶rbe az Ã¼regben. A hely akkora lehetett mint Eret szobÃ¡jÃ¡nak a negyed, azaz nagyon kicsi. Nem volt benne semmi a fÃ¡klyÃ¡kon kÃ-vÃ¼l. Agnetha Olaf felÃ© fordult.

- Ã‰n nem maradhatok itt! Nem kockÃ¡ztathatod a csalÃ¡dod Ã©letÃ©t Ã©rtem!

Olaf vÃ¡laszkÃ©p magÃ¡hoz Ã¶lelte Ã©s megcsÃ³kolta. Eret Ã©s magÃ¡hoz hÃºzta Hajnalt, aki mÃ¡r kÃ©tsÃ©gbeesve kapkodta a levegÅ‘t.

- Ezt nem fogom tÃºlÃ©lni! - A hangjÃ¡t eltompÃ-totta Eret mellkasa. A fÃ©rfi egy kicsit elmozdult tÅ‘le, hogy lehajolva meg tudja csÃ³kolni. HajnalpÃ-r Ã¶sztÃ¶nÃ¶sen a nyaka kÃ¶rÃ© fonta a karjait Eret pedig Ã¡tÃ¶lelte a derekÃ¡t Ã©s felemelte. TÃ¶bb jelentÃ©se is volt ennek a csÃ³knak, de leginkÃ¡bb a "Ne merj meghalni!" Ã©s a "Ne merj idegÃ¶sszeroppanÃ¡st kapni!" Ã¼zenetek kÃ¶zÃ¶tt mozgott. MiutÃ¡n szÃ©tvÃ¡ltak, pÃ¡r mÃ¡sodpercig mÃ©g egymÃ¡s homlokÃ¡t tÃ¡masztottÃ¡k meg.

- Nem lesz semmi baj! - Suttogta a fÃ©rfi Ã©s egy bÃºcsÃº puszit nyomott a lÃ¡ny orrÃ¡ra.

- Amint visszajÃ¶ttem, megyÃ¼nk Midgard-ra.

- Addigra azt is talÃ¡ld ki, hogy mit fogunk mondani anyÃ¡Ã©knak, miÃ©rt tÅ±ntÃ¼nk el az Ã©jszaka kÃ¶zepÃ©n.

Eret erre felszisszent, majd visszatette a fÃ¶ldre Hajnalt. Olaf mÃ¡r az Ã¼reg bejÃ¡ratÃ¡nÃ¡l vÃ¡rt. Eret mÃ©g utoljÃ¡ra megcsÃ³kolta HajnalpÃ-r szÃ¡jÃ¡t , majd elsietett az Ã¶ccse utÃ¡n. Ahogy kilÃ©ptek a kis folyosÃ³ra, a barlang bejÃ¡rata bezÃ¡rult utÃ¡nuk.

HajnalpÃ-rt abban a pillanatban elfogta a pÃ¡nik. A tenyere izzadni, a teste pedig remegni kezdett. A lÃ¡ba, mint a kocsonya. OdabotorkÃ¡lt a barlang oldalÃ¡hoz Ã©s megvetve a hÃ¡tÃ¡t, lecsÃºszott a fÃ¶ldre. A mellÃ©hez hÃºzta a tÃ©rdeit Ã©s a karjaival Ã¡tÃ¶lelte. Szemei tÃ¡gra nyÃ-ltak, zihÃ¡lva vette a levegÅ‘t, mintha most bukkant volna fel a vÃ-z alÃ³l, ahol mÃ¡r elfogyott a levegÅ‘je. Agnetha aggÃ³dva leÃ¼lt mellÃ©.

- JÃ³l vagy?

- KÃ¶zelednek a falak! -Suttogta rekedtes hangon Hajnal Ã©s Ã¶sszevissza kapkodta a tekintetÃ©t.

- Dehogyis! - Agnetha gyengÃ©den megsimogatta a lÃ¡ny vÃ¡llÃ¡t.

- Dehogynem! - HajnalpÃ-r lehunyta a szemÃ©t Ã©s a tenyerÃ©be temette az arcÃ¡t. Agnetha pÃ¡r mÃ¡sodpercig hallgatott, azt latolgatta melyik lenne elÅ‘nyÃ¶sebb: BeszÃ©ltetni Hajnalt vagy csendben tÃ¡mogatni. Az elÅ‘bbi mellett dÃ¶ntÃ¶tt.

- Mikor szokott elÅ‘jÃ¶nni ez a... fÃ©lelmed?

HajnalpÃ-r Ã³vatosan kikukucskÃ¡lt a tenyerÃ©bÅ‘l Ã©s a lÃ¡nyra nÃ©zett.

- Ã•ltalÃ¡ban, ha egyszerre vagyok szÅ±k Ã©s sÃ¶tÃ©t helyen. BÃ¡r nÃ©ha az is elÃ©g, ha szÅ±k a hely. Ã‰s ez az egÃ©sz... csak felerÅ‘sÃ¶dÃ¶tt az Ã¼st Ã©s a kemence kÃ©mÃ©ny Ã³ta.

- Ãœst Ã©s kemence kÃ©mÃ©ny? - KÃ©rdezte Ã©rtetlenÃ¼l Agnet, HajnalpÃ-r pedig maga elÃ© meredve bÃ³lintott.

- Eret Ã©s Ã©n... nem sokÃ¡ig voltunk egyÃ¼tt, miutÃ¡n a fÅ‘nÃ¶ke neki adott. MindÃ¶ssze egy hetet. Akkor ragadott tÅ‘le el egy sÃ¡rkÃ¡ny. OnnantÃ³l kezdÅ‘dÃ¶tt el a kÃ©t hetes kalandom. Az Ã¼stÃ¶s esett is ennek a rÃ©sze. BezÃ¡rtak egy hatalmas Ã¼stbe, ami alatt Ã©gett a tÅ±z. MegfÅ‘ttem volna, ha egy kisfiÃº nem szabadÃ-t ki. De csak egy kemence kÃ©mÃ©nyÃ©n keresztÃ¼l tudtam elmenekÃ¼lni arrÃ³l a helyrÅ‘l.

PÃ¡r mÃ¡sodpercre elhallgattak.

- Hogy talÃ¡ltatok egymÃ¡sra?

- Lezuhantam a sÃ¡rkÃ¡nyommal Hibbantra, arra a szigetre, ahol Eret volt. A sors fintora, hogy ugyanaz a sÃ¡rkÃ¡ny juttatott vissza Erethez, ami elvitt tÅ‘le.

Ãšjra nÃ©masÃ¡gba borultak. HajnalpÃ-r igyekezett arra koncentrÃ¡lni, hogy normalizÃ¡lja a lÃ©gzÃ©sÃ©t, de ahÃ¡nyszor levegÅ‘t vett, belÃ© hasÃ-totta pÃ¡nik.

- El fog fogyni a levegÅ‘! - TÃ¶rt ki belÅ‘le Ã©s belemart a hajÃ¡ba. Agnetha ijedtÃ©ben Ã¶sszerezzent.

- Nincs semmi szellÅ‘zÅ‘ nyÃ-lÃ¡s, MEG FOGUNK FULLADNI!

- Hajnal, nyugodj meg! - Agnet megprÃ³bÃ¡lta megÃ©rinteni a lÃ¡nyt, de az felpattant Ã©s jÃ¡rkÃ¡lni kezdett.

- MEG FOGUNK HALNI!

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, megremegett a barlang. KÅ‘darabok hullottak le a plafonrÃ³l, HajnalpÃ-r pedig elvesztette az egyensÃºlyÃ¡t. Agnetha mellÃ© sietett.

- Mi volt e... - A mondatot Ãºjabb dÃ¶rrenÃ©s rÃ¡zta meg, ezÃºttal sokkal erÅ‘sebb. A plafon felÅ‘l jÃ¶tt. A kÃ©t lÃ¡ny Ã¶sszebÃºjt Ã©s a karjaikkal vÃ©dtÃ©k a fejÃ¼ket a lehullÃ³ tÃ¶rmelÃ©ktÅ‘l. A por lassan mÃ¡r teljesen ellepte Å‘ket, a dÃ¶rrenÃ©sek pedig szinte minden harmadik mÃ¡sodpercben jelentkeztek. Mindegyik egy Ãºjabb adag tÃ¶rmelÃ©k adagot hullatott a lÃ¡nyokra. Hangosan kÃ¶hÃ¶gtek Ã©s a falnak lapulva megprÃ³bÃ¡ltak vÃ©dekezni.

Valaki be akarta tÃ¶rni a barlangot. A kÃ©t lÃ¡ny kÃ©tsÃ©gbeesve Ã¶sszenÃ©zett. Az Ãºjabb dÃ¶rrenÃ©s ezÃºttal cÃ©lba Ã©rt. Az egÃ©sz plafon nagy robajjal beszakadt, vakÃ-tÃ³ fÃ©nnyel beÃ¡rasztva a barlangot, porral Ã©s tÃ¶rmelÃ©kekkel egyÃ¼tt. Agnetha felsikoltott, ahogy nagyobb kÅ‘ a lÃ¡bÃ¡ra esett. HajnalpÃ-r levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott, de minden lÃ©legzettnÃ©l kÃ¶hÃ¶gni kezdett. Valami hatalmas nyÃºlt be a lyukon, szinte teljesen befedve azt. Egy kar. HajnalpÃ-rnek tÃ¡gra nyÃ-ltak a szemei Ã©s mÃ©g levegÅ‘t is elfelejtett venni. A karhoz jÃ¡rÃ³ tenyÃ©r egy kicsit tapogatÃ³zott a barlang maradvÃ¡nyai kÃ¶zÃ¶tt. A hatalmas ujjak akkorÃ¡k voltak, mint maguk a lÃ¡nyok. A kÃ©z egy mÃ¡sodpercre megdermedt, majd olyan gyorsan csapott le, hogy HajnalÃ©knak idejÃ¼k sem volt felfogni mi tÃ¶rtÃ©nik. Mire Ã©szbe kaptak, kÃ¶rÃ¼lÃ¶leltÃ©k Å‘ket a hatalmas ujjak. A tenyÃ©r a markÃ¡ba zÃ¡rta a kÃ©t lÃ¡nyt. Sikoltottak, de a hatalmas ujjak Ã¶sszenyomtÃ¡k Å‘ket. Agnetha sÃ-rt Ã©s azt a lÃ¡bÃ¡t szorongatta, amire rÃ¡esett a szikla, HajnalpÃ-r pedig Ãºjabb rohamot kapott. A tenyerÃ©be temette a fejÃ©t, Ã©s hirtelen nem tudta, hogyan kell levegÅ‘t venni.

* * *

><p>Tudom, hogy rÃ¶vid fejezet lett, Ã©s sajnÃ¡lom, de suli utÃ¡ni leszÃ-vott agyam, sajnos nem kÃ©pes akkora mennyisÃ©get elÅ‘Ã¡llÃ-tani, mint a nyÃ¡ri, kipihent. Igyekszek majd hÃ©tvÃ©gente Ã-rni. :**

End
file.